

**De laatste der
Mohikanen?**

p. 5

**Het gezin van Paemel in
den Bruul.**

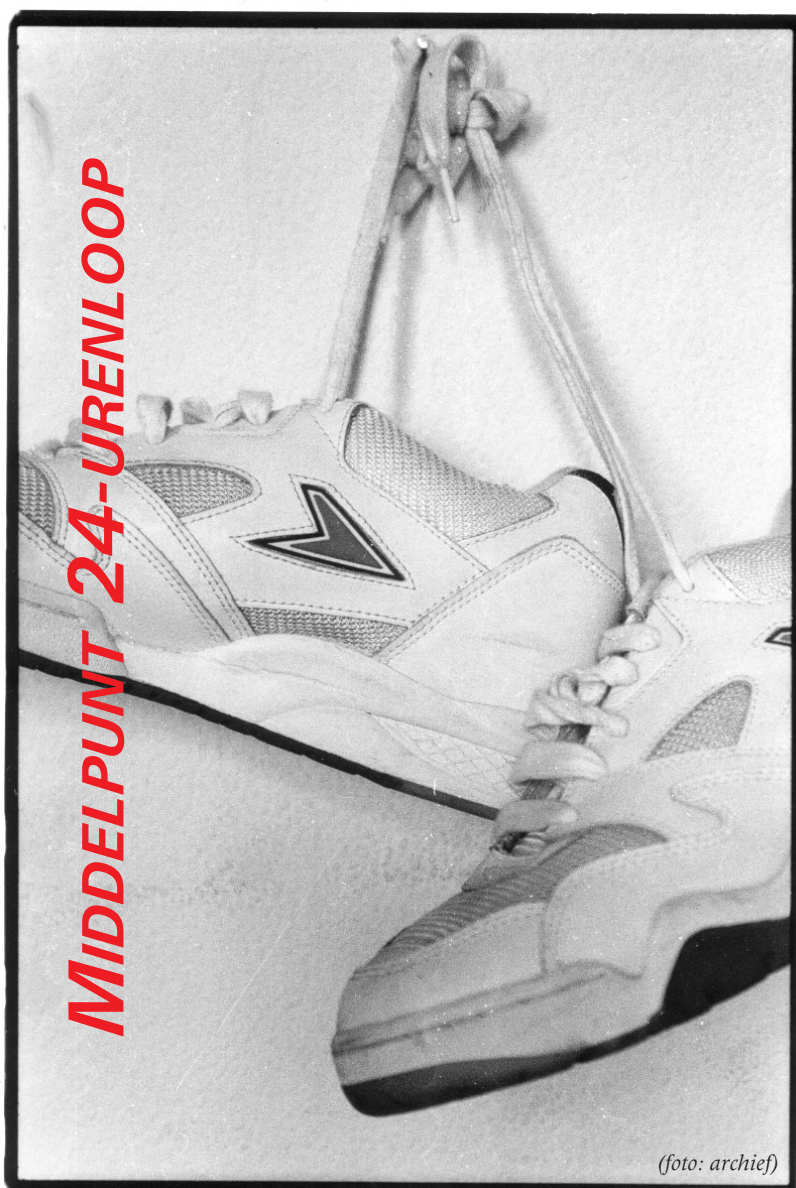
p. 12

Mooi hé mijn
lichtsabel'keuh

**Eindelijk! Holebi's nu ook
in de ruimte.**

p. 13

(foto: archief)

Twee weken geniet, volgende week verschijnen we niet.

VRG EN POLITIKA STUREN KAT

24-urenloop ter discussie

Qua publiekstrekker wordt de 24-urenloop in het Leuvense studentenmilieu enkel verslagen door de examens. Dit jaar verschijnen echter ernstige barsten in de formule door het gemotiveerde afzeggen van de faculteitskringen van Rechten en Politieke en Sociale wetenschappen.

Joris Beckers & Herman Loos

Op dinsdag 4 en woensdag 5 november vindt in het Sportkot de 24-urenloop plaats. Deze klassieker is sinds jaren een groots en veelbesproken evenement dat de studenten *en masse* op de been tracht te brengen. Duizenden studenten wagen zich aan een rondje op de piste of langs de standjes van de verschillende deelnemende kringen en peda's. Heroïek, eer en uitdaging blijken echter steeds minder aan te spreken. Jaar na jaar slinkt het aantal lopers, vooral in de late nachturen en tijdens het ochtendgluren. Die toestand is nu voor enkele kringen problematisch geworden.

Omdat blijkt dat de interesse onder hun studenten afneemt, besloten het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) en Politika dit jaar van deelname af te zien. Zij stellen bovendien het gehele concept van de 24-urenloop openlijk in vraag. De moeite, het geld en de tijd die zij in het evenement investeren, vertaalt zich niet in een bevredigend resultaat: hun studenten haken af.

Deze evolutie legt een hypotheek op het voortbestaan van de studentenklassieker. De problemen zijn echter niet nieuw en worden eveneens door andere kringen ervaren. Sinds jaren trachten telkens twee of meerdere van

de kleinere kringen de krachten te bundelen en de vreugde en het werk te verdelen. De gemotiveerde afwezigheid van een grote kring is echter een primeur. Laat staan van twee van de grootste kringen. Guy Moors, kringcoördinator van Politika, wijst Sportraad tevens nadrukkelijk met de vinger: "De wisselwerking tussen Sportraad en de kringen is soms ver te zoeken. Ik schat de enorme inspanningen die Sportraad levert zeker naar waarde, maar ik vind dat men het concept ter discussie moet durven stellen."

Het afzeggen van de twee kringen betekent voor Sportraad vooral dat het reeds schaarse aantal vrijwilligers verder slinkt. Elke deelnemende kring levert immers de noodzakelijke mankracht aan de organisatie om het geheel in goede banen te leiden. Wanneer deze negatieve trend zich doorzet, komt het grootste studentenevenement in Leuven dus op de helling te staan. Het is nu aan de studenten om te tonen hoe belangrijk de 24-urenloop voor hen is.

Lees verder in ons Middelpunt rond de 24-urenloop op p. 8 & 9

DRUKKE ONDERWIJSAGENDA VOOR VANDERPOORTEN

Hervormen tot de finish

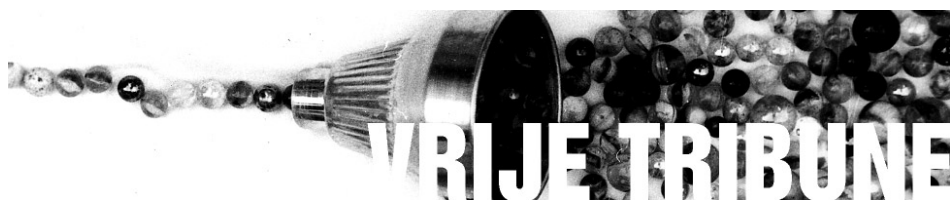
De invoering van de Bolognaverklaring in Vlaanderen schudt heel het hoger onderwijs door elkaar. De basisbeginselen werden reeds goedgekeurd in april, maar diverse aspecten van het hoger onderwijs moeten hierop afgestemd worden.

Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) had van haar partij de stille hint gekregen niet te veel nieuwe plannen meer te lanceren tijdens het laatste jaar van de legislatuur van de huidige Vlaamse Regering. Onrust in het onderwijs kan men immers missen als kiespijn in de aanloop van de regionale verkiezingen van juni 2004. Toch kan de minister niet anders dan verder werken aan de plannen die ze in beweging heeft gezet.

Bij de goedkeuring van het Bolognadecreet werd immers aangekondigd dat er nog diverse aanvullings- en aanbouwdecreten nodig waren. In het Vlaams Parlement begint zo binnenkort de discussie over accreditatie, d.i. het controleren van de kwaliteit van opleidingen wat in samenwerking met Nederland zal gebeuren, en de participatie van studenten in het hoger onderwijs. Men schat dat de behandeling al in december kan plaatsvinden, maar dit is geen garantie voor een snelle goedkeuring.

Daarnaast wil Vanderpoorten deze legislatuur nog de flexibilisering van het hoger onderwijs mogelijk maken. Verder circuleren er nog teksten over de aanpassing van de studiefinanciering en de sociale voorzieningen voor studenten. Hoewel er in het veld al jaren een vraag is tot hervorming, ziet het er niet naar uit dat er fundamentele veranderingen worden voorgesteld. Ook de lerarenopleiding zou het kabinet nog graag door het parlement jagen. De kans is echter klein dat deze laatste twee decreten die eer te beurt zullen vallen.

De harmonisering van de personeelsstatuten van universiteiten en hogescholen, alsook het financieringssysteem voor het hoger onderwijs, wordt nu al doorgeschoven. De decreten die immers niet voor de verkiezingen goedgekeurd raken, zijn meteen ook de moeilijke dossiers die op het bord komen te liggen van de volgende minister van Onderwijs. Hoewel Vanderpoorten heeft aangegeven haar werk te willen verderzetten, is het niet zeker of aan deze wens wordt voldaan, laat staan of het departement in liberale handen blijft.

VRIJJE TRIBUNE

Red onze welvaart, hervorm de welvaartstaat

Met het debacle van Ford Genk komen de ware politieke problemen van België weer aan de oppervlakte. De oude arbeidsintensieve industrie trekt weg vanuit het rijke westen naar de derde wereld. Veel industriële arbeidsplaatsen gaan zo verloren. Op zich hoeft dat geen probleem te zijn, indien er genoeg nieuwe arbeidsplaatsen in de dienstensector zouden bijkomen. Door de hoge loonkost gebeurt dat echter niet. Kennisintensieve jobs maar ook jobs in de zorgsector bijvoorbeeld zijn veel te duur.

De hoge kost van het loon vindt zijn oorsprong onder meer in de hoge bijdragen voor de pensioenen en de sociale zekerheid alsook in de rigide arbeidswetgeving. Elk nieuw initiatief of bestaand bedrijf heeft te kampen met grote belemmeringen, die de ondernemingszin doen afnemen, nieuwe aanwervingen te duur maken en waardoor het onvermijdelijke verlies van banen aan de derde wereld niet kan worden goedge maakt. De hoge loonkost is kortom een bedreiging voor onze welvaart, voor ons welzijn en uiteindelijk ook voor onze beschaving.

Hoge loonkosten zijn dus het gevolg van de Belgische welvaartstaat. Die welvaartstaat hoeft niet ontmanteld worden om de loonkosten te kunnen verminderen. Het is evenmin zo dat er een keuze is tussen het onveranderlijke behoud van de welvaartstaat en langzame hervormingen. De welvaartstaat kan niet behouden blijven zonder hervormingen. Dat is de enige optie.

Hervormingen zijn onvoldoende als ze alleen bestaan uit lastenverlagingen, aangezien België met een hoge staatsschuld kampt en geen lastenverlagingen kan doorvoeren zonder tevens andere hervormingen te doen. Het zou zelfs onverantwoord zijn om alleen lastenverlagingen door te voeren, en zo de schuld te laten oplopen. Laten we hopen dat de regering dit op tijd beseft.

De bijkomende hervormingen die nodig zijn, zijn responsabilisering en privatisering. Het repartitiestelsel in de pensioenen zal stuklopen als de mogelijkheid voor private pensioenen niet wordt uitgebouwd, zodat de overheid zich dan enkel nog moet concentreren op diegenen die het nodig hebben. Ook in de sociale zekerheid zal een te hoge zorgkost voor ouderen ervoor zorgen dat dit onbetaalbaar wordt bij een ongewijzigd beleid. Ook hier moet de mogelijkheid voor een sociale zekerheid met verschillende snelheden worden uitgebouwd, wil men een sociale zekerheid zonder snelheid vermijden. Naast de wettelijk, verplichte basisverzekering voor iedereen zal dus de mogelijkheid van private verzekeringen moeten worden uitgebouwd.

Voorstellen van Rik Daems en Frank Vandenbroucke om meer te controleren in gezondheidszorg en werkloosheidsuitkeringen zullen de structurele gebreken van de sociale systemen, namelijk het gebrek aan marktwerking en de bijhorende misallocatie en dus verspilling van de middelen, niet fundamenteel oplossen. Weliswaar zal disciplineren van het gedrag van de burger tijdelijk voor financiën zorgen, maar die zullen onvoldoende zijn op lange termijn. Wanneer disciplineren bovendien niet gepaard gaat met grondige hervormingen van de welvaartstaat kan dit een dictatoriala tintje krijgen. Wat bijvoorbeeld begint als een verplichting om steeds naar dezelfde dokter te gaan zal dan vervangen moeten worden door een verplichting om een bepaald 'gezond' gedrag te volgen, zoals een verbod om te roken. Om nog maar te zwijgen over meer maoïstisch geïnspireerde uitwassen.

Hoe komt het nu dat onze sociale systemen meer en meer geld vragen en daardoor de belastingen en dus de loonkost in de hoogte jagen? Wanneer men inziet dat een piramidespel niet kan werken, is men in staat te verklaren dat onze sociale systemen zullen teneinde lopen, aangezien zij op dezelfde

manier zijn georganiseerd als piramidespelen. Net als organisatoren van piramidespelen belooft de Belgische Staat immers geld dat ze niet heeft.

Het repartitiestelsel in de pensioenen is daar de ultieme illustratie van. De Belgische Staat heeft het geld niet dat aan pensioengerechtigden beloofd is omdat zij er ooit belastingen voor hebben betaald. Net zoals bij piramidespelen moet de Staat het geld halen bij de huidige bijdragebetalers door nieuwe pensioensbeloften over de toekomst te doen. De beloften lopen echter op en er zijn steeds meer jonge bijdragebetalers nodig om de verbintenissen aan de ouderen te vervullen. De beloften worden dan niet meer vervuld. Zullen de jongeren dan nog willen bijdragen? Wat gebeurt er met elk piramidesysteem?

Ofwel wordt het repartitiestelsel hervormd in de richting van een kapitalisatiesysteem, waardoor de loonkosten op lange termijn kunnen dalen, zodat de nettolonen stijgen en er dus meer mogelijkheid tot sparen is. Een minimaal wettelijk pensioen zal dan een vangnet zijn voor enkelen in tegenstelling tot een verplichting voor iedereen. Beperkingen op privé-pensioensparen moeten worden opgeheven. De overgang naar een dergelijk kapitalisatiesysteem zal wel grote besparingen noodzakelijk maken in het overheidsapparaat. Ofwel wordt het behouden, en moet de Belgische Staat een nieuwe basis zoeken om haar verbintenissen na te komen. Die basis zal worden gevonden in de vorm van hogere belastingen en meer disciplineren.

Om het repartitiestelsel, bron van verspilling en toekomstige ellende, te redden, stelt de linkerzijde vanuit een neocommunistische inspiratie de invoering van een vermogensbelasting voor. Zij kleedt het in als een 'andere financiering' van de sociale voorzieningen, die dan niet op arbeid maar wel op kapitaal en energie lasten zou leggen.

Deze redenering is verkeerd. Ten eerste zal het huidige belastingsniveau minstens behouden en waarschijnlijk verhoogd moeten worden als er geen hervormingen in de sociale voorzieningen komen, zoals net uiteengezet is. Ten tweede is een belasting op vermogen gewoonweg een uitgestelde belasting op arbeid, maar daarom niet minder ondernemingsafremmend. Ten derde zal een vermogensbelasting verspilzucht bij de bevolking stimuleren, wat al helemaal onverzoenbaar is met de bekommernis om de pensioenen te verzekeren. Waarom zou men immers het loon sparen als er minder belastingen betaald moeten worden bij onmiddellijk spenderen van het loon?

De vergrijzing is niet de oorzaak van de financieringsproblemen van de sociale systemen. Dat zijn de sociale systemen zelf. Zolang zij als piramidespelen werken zullen zij in financieringsnood zijn. Sinds de introductie van uitgebouwde sociale systemen zijn de belastingen alleen maar gestegen. Zeker in het geval van de pensioenen is dit niet gepaard gegaan met betere pensioenen. Integendeel.

Tot besluit het volgende. Indien liberaliserende hervormingen doorgevoerd worden kan een vergrijzende samenleving perfect beïndigd worden met goede pensioenen en een goede gezondheidszorg, net zoals een samenleving met een exploderende bevolking in het verleden perfect gevoed kon worden. De enige manier om de welvaartstaat te redden is dus te komen tot een afgeslankte, efficiënte en performante welvaartstaat. Deze afslanking moet door de individuele burgers opgevangen kunnen worden door de mogelijkheid van private verzekeringsstelsels. Geen hervorming van de welvaartstaat betekent nog hogere belastingen. De realiteit wijst uit dat dit een bedreiging voor onze welvaart is. Elke grote hervorming gebeurt echter pas na een diepe crisis. Hopelijk is dat nu niet nodig.

Pieter Cleppe (voorzitter Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) Leuven, namens LVSU-Leuven)

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 Meisjesnaam - Kooplustig metaal 2 Donna-presentator - Talent 3 Daar zit een kleine kikker verscholen - Gevangenis 4 Jongensnaam - Vluchtelingenorganisatie 5 Chinese turnster - Koor van de Kolacny's 6 Stripfiguur uit Veto - Bon 7 Ziekjes - Voor geen wordt het geen vlak gebied 8 Herkauwer - Blijven over 9 Wat - Herfstvruchten 10 Lichaamsdeel - Drug

Verticaal

1 Plantensoort vanuit historisch oogpunt - Carnavalstad 2 Waar de Navo huist - Stroom 3 Kreet - Smakeloos 4 Love - Skydiving over Europa - Selenium 5 Vrachtwagenchauffeur 6 Vurig verlangen 7 Onroerend goed - Sleutel (Fr.) - Sociale wetenschappen 8 Turkse titel - Exheerser van de Pruisen 9 Ooit een Brits zoogdier - Na het evangelie 10 Ruzie - Meisjesnaam

Dries De Smet

Vooruit en voortgedaan

In politiek actief Leuven neemt de polarisering tussen extreem-links en -rechts de laatste tijd steeds imposantere vormen aan. Met de NSV-betoging vorig jaar en het vandalisme tegen café Den Artiest hebben we al enkele bedenkelijke hoogtepunten mogen meemaken. De traditionele animositeit tussen beide strekkingen heeft de grenzen van het folkloristische nu wel behoorlijk overschreden. En waar leidt het allemaal toe?

De Leuvense NSV is een vereniging met - ocharme - een tiental leden; hun gezwoven vijanden van klein-links (de term zegt het zelf) houden zich al evengoed bezig in de marginaliteit. Het feit dat zij er toch in slagen om voor zoveel opwindend in, en overlast aan de Leuvense samenleving te veroorzaken is niet gezond. De twee groepen schijnen grote problemen te kennen met diversiteit in het politieke spectrum. Beide strekkingen zijn al voldoende koren op elkaars molen, de aandacht die ze krijgen doet daar enkel maar een schepje bovenop.

Het uithangen van de zwartgeklaude leeuw provocerend noemen (naschrift v.d. redactie, Veto 6) draagt al evenmin bij tot het bedaren van de situatie. Met een beetje kennis van de recente Vlaamse geschiedenis zou je weten dat die vlag het symbool is van de Vlaamse zelfbewustwording en ontvoogding. Dat herleiden tot een symbool van één klein groepje doet onrecht aan de Vlaamse beweging in de breedste zin van de term.

Er zijn andere zaken waarmee studenten en de studentenkoepels zich zouden moeten bezighouden: onderwijs en onderzoek, het werken aan structurele verbeteringen voor de samenleving, pinten pakken... Zou het geen leuk idee zijn massaal te mobiliseren i.v.m. de kotenproblematiek, de Bologna-onderwijshervorming, de taalregeling in het hoger onderwijs, ongelijke onderwijskansen, studenteninspraak in de associatie? Volgend jaar treedt de grootste onderwijshervorming in decennia in, we kunnen het ons niet permitteren om in de marge te blijven klooiën.

**Erwin Verbeken, voorzitter
Tim Laureys, ondervoorzitter
Ronduit N-VA! Leuven**

Het Centrum Klinische Farmacologie zoekt vrijwilligers (mannen, niet-rokers, tussen 18 en 45 jaar) voor deelname aan klinische studies met belangrijke geneesmiddelen. Een billijke vergoeding is voorzien.

Geïnteresseerden kunnen steeds contact opnemen met:

CENTRUM
KLINISCHE
FARMACOLOGIE

**CENTRUM KLINISCHE FARMACOLOGIE
U.Z. GASTHUISBERG**

Herestraat 49
Tel. : 016/34 20 20

B-3000 Leuven
http://www.ckf.be

De weg naar de top is lang

Sinds rector André Oosterlinck zijn verregaande plannen met de structuur van de universiteit ontvouwd, is er een half semester verstreken. Het eerste stof dat toen opwaarde, is intussen gaan liggen. Dit laat ons toe even stil te staan bij de belangrijkste discussiepunten tot nu toe.

Thomas Leys

Vraag aan een willekeurige groep Vlamingen om een universiteit te beschrijven en ongetwijfeld worden volgende beelden het frequentst vernoemd: blokkende studenten, oude professoren die dikke boeken schrijven en historische tradities van eeuwen. Nochtans is dat allesbehalve het idee van een universiteit zoals dit wordt voorgestaan in teksten als de Bolognaverklaring. Universiteiten, en het hoger onderwijs in het algemeen, moeten echte centra van innovatie worden, die een bijdrage leveren aan de samenleving, de economie inclusief. Niet enkel moet het hoger onderwijs mensen opleiden voor een functie op de arbeidsmarkt, maar ze moet tegelijk ook meer onderzoekers vormen die nieuwe impulsen kunnen geven aan bedrijven. Die kennismaatschappij is immers meer dan een modebegrip, ze is tegenwoordig een bittere economische noodzaak geworden. Zo moet ook de achterstand ten opzichte van de Verenigde Staten en Japan worden gedicht. Ook Vlaanderen wil die richting uitgaan. Uit sommige indicatoren blijkt dat Vlaanderen immers stilaan wegzakt in de lijst van de meest performante regio's van Europa. Economisten en sommige moedige politici waarschuwden na het Ford-drama dat de neergang van de industriesectoren in Vlaanderen niet te stoppen was. De toekomst ligt in een vernieuwende en creatieve economie.

Ook de Vlaamse universiteiten hebben in dit omvormingsproces een opdracht. De Vlaamse overheid steunde de oprichting van een aantal interuniversitaire onderzoeksinstituten, zoals het Interuniversitair Micro-elektronica Centrum (IMEC) en het Vlaams Interuniversitair Instituut voor Biotechnologie (VIB). De K.U.Leuven van haar kant heeft de voorbije jaren niet stilgezeten en stelt voor zichzelf hoge ambities voorop. Bachelor-master is er met de karwats doorgejaagd, er staan strenge interne evaluatiesystemen op poten en op het vlak van samenwerking met de industrie is er al een jarenlange ervaring om op terug te vallen. Op heel wat punten staat de K.U.Leuven dus klaar om nieuwe opdrachten op zich te nemen. De aspiratie is vooral om in Europa qua onderzoek het topniveau te bereiken. Daarom profileert de universiteit zich ook meer en meer als een echte onderzoeksuniversiteit; ze richtte onder meer samen met universiteiten als Cambridge, Leiden en Oxford de League of European Research-intensive Universities (LERU) op. Heel wat rapporten en zogenaamde rankings tonen aan dat Leuven wel degelijk een hoog niveau bereikt op een aantal onderzoeksdomeinen. Bij het universiteitsbestuur groeide de afgelopen jaren dan ook het besef dat het noodzakelijk was de structuur van de universiteit hierop af te stemmen om zo de Leuvense positie te behouden en te versterken.

Prioriteit

De K.U.Leuven is immers qua structuur in de eerste plaats geënt op de organisatie van het onderwijs. De dertien faculteiten bieden een hele reeks van basisopleidingen aan. Het onderzoek sluit hier dan op aan, waarbij de faculteiten kunnen schermen met de academische vrijheid om hun eigen prioriteiten vast te leggen. De universiteit heeft daarom een structuur die in

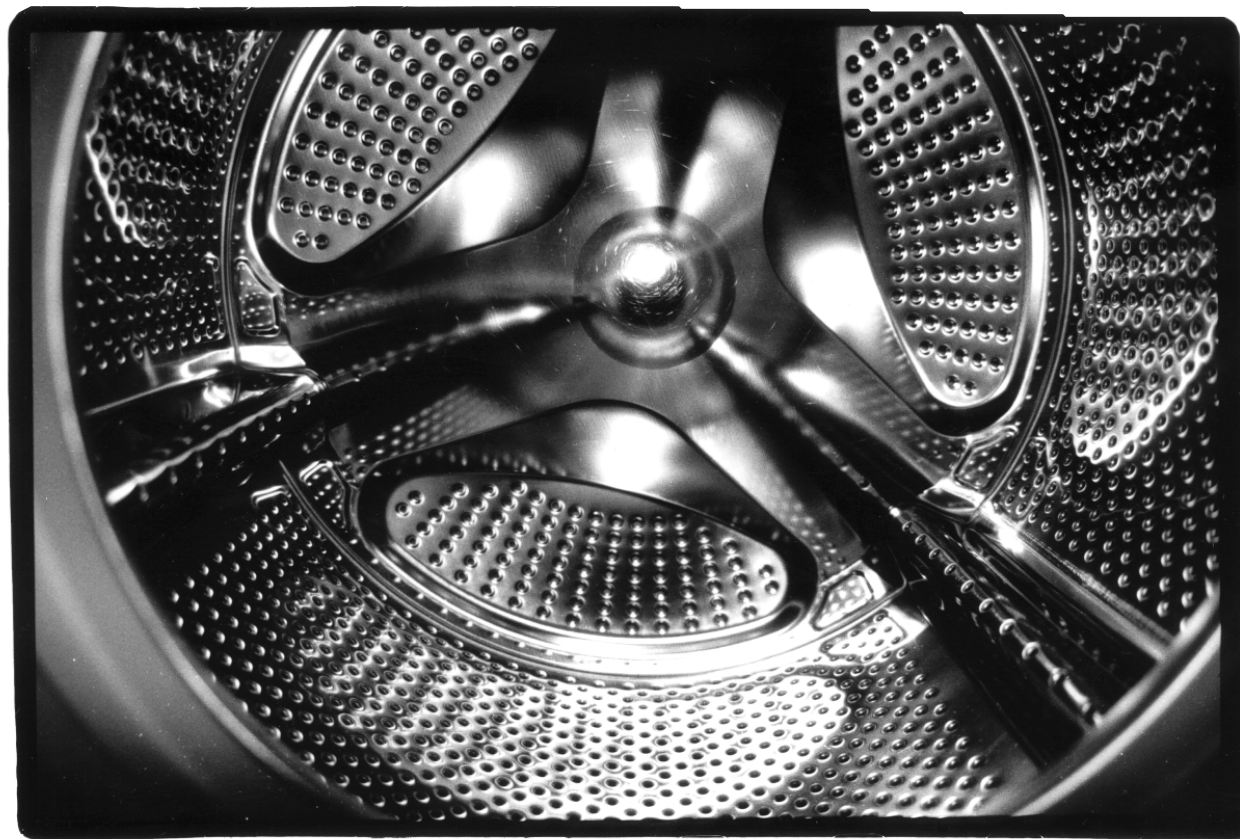
de eerste plaats deze onderwijsactiviteit goed ondersteunt, maar waarbinnen moeilijker nieuwe grensoverschrijdende initiatieven aan de basis kunnen rijpen. Dat wil het universiteitsbestuur graag anders zien. Een universiteit is niet langer 'bandwerk', maar moet een flexibele structuur hebben die makkelijker kan inspelen op nieuwe ontwikkelingen. Beleidsmakers wijzen erop dat er nu eenmaal ook een verschil in aanpak bestaat tussen de verschillende groepen: humane, exacte en biomedische wetenschappen. De ingenieursfaculteit werkt bijvoorbeeld al gemakkelijker samen met de industrie dan de faculteit Godge-

de onvoorspelbaarheid enkel maar vergroten.

Zwaargewicht

Om sterk te staan in de besprekingen moeten de studenten dus ook hun rol bepalen in deze veranderende universiteit. Dat debat heeft zo zijn heilzame gevolgen. De discussie was de laatste jaren wat op de achtergrond geraakt, maar herleeft nu. Centraal staat onder meer de vraag of studenten moeten meewerken om van de K.U.Leuven effectief een Europese topuniversiteit te maken. Het antwoord klinkt

Associatie K.U.Leuven mee de motor zal worden van het Vlaams hoger onderwijs. Het ligt er daarbij vingerdik op dat na 2005 rector André Oosterlinck voorzitter zal blijven van deze Associatie K.U.Leuven. Ook de Universiteit Gent kiest voor een zwaargewicht op deze positie: gewezen minister Luc Van den Bossche — inderdaad, vader van. De voorzitters zullen meteen hun waarde moeten laten blijken in de discussie over het nieuwe financieringssysteem voor het hoger onderwijs. Dat moet tegen 2006 worden bepaald door de Vlaamse overheid. Studenten en instellingen zullen solidair zijn als het aankomt op

leerdheid. Daarom zouden de groepsbesturen ook meer bevoegdheden krijgen en zou het centraal bestuur moeten waken dat er voldoende innovatie mogelijk blijft en dat goede initiatieven extra ondersteund kunnen worden. Het gevaar van dit opzet is dat men komt tot een universiteit met twee of meer snelheden. De decentralisatie, waar de hervormingen zo op hameren, zal meer dynamisme aan de basis toelaten, maar het wordt wel uitkijken of de onderzoeksintensieve groepen nog voldoende voeling zullen hebben met de mensen die ook kwaliteitsvol onderwijs willen afleveren.

Voor studentenvertegenwoordigers is dit alles een beetje een onwennige situatie. Hoe kan men verwachten van mensen die zelf nog geen diploma bezitten dat zij uitspraken doen over welke onderzoeksdomeinen prioriteit moet krijgen? Of maakt deze onbetrokkenheid hen net beter geplaatst om vanuit een extern perspectief ook maatschappelijke argumenten te laten meewegen in het debat? Tot dusver werd de rol van studenten vooral gewaardeerd wegens hun rechtstreekse band met het onderwijs; zij waren de belangrijkste 'klant' van de universiteit. De positie van studenten in het toekomstig bestuur van de universiteit zal dus ook moeten gedefinieerd worden vanuit het standpunt van een organisatie die ook andere prioriteiten dan onderwijs heeft. In de discussienota krijgen studenten, en ook het personeel, een plaatsje in de hoogste bestuursorganen, hoewel het nog niet uitgemaakt is of dit met beslissende of raadgevende stem zal zijn. De belangrijkste tegenargumenten voor een te grote betrokkenheid zijn klassiek: de onervarenheid van dergelijke studenten-bestuurders en discontinuïteit in de vertegenwoordiging. Binnenkort moeten er trouwens ook jaarlijkse, algemene verkiezingen voor een studentenraad plaatsvinden, die dan de vertegenwoordigers moeten kiezen. Dat zal

bevestigend, maar is verbonden met een belangrijke voorwaarde: ook het onderwijs moet van topkwaliteit blijven. De studenten willen dus niet blindelings de ambities van het universiteitsbestuur op onderzoeksvlak achterna hollen, maar staan ook kritisch tegenover de gevolgen voor de modale student. Tekenend waren bijvoorbeeld de openingstoespraken van de studentenvertegenwoordigers bij de opening van het academiejaar. In Leuven vergeleken de studenten de rector met Napoleon en kaapten daarmee de frontpagina's van de kranten weg. In Gent of Antwerpen bijvoorbeeld, zijn deze toespraken meer reclamespots, waar het lof van de eigen instelling wordt bezongen. De K.U.Leuven zal dus de kans krijgen zich competitief op te stellen, met de kritische steun van de studenten. Tussen de Vlaamse studenten onderling zal het moeilijker zijn een gemeenschappelijke strategie te vinden. Zoals de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) nu functioneert, boezemt deze weinig vertrouwen in. VVS is steeds meer een doorgeefluik voor informatie geworden.

Terug naar de universiteit. De plaats van de rector en de manier waarop hij — of zij! — verkozen wordt, blijft een heet hangijzer. De rectorverkiezingen van 2005 zullen hoe dan ook een sleutelmoment zijn. Of het nu rechtstreeks of getrapd zal zijn, de diverse geleidingen kunnen zich door een verkiezing uitspreken over de toekomstige koers, waarbij er ongetwijfeld kandidaten zullen zijn die een verderzetting van het beleid voorstaan en anderen die liever een andere richting inslaan. Toch zal de nieuwe rector niet helemaal zijn of haar zin kunnen doen. Zo bestaat er sinds kort de Associatie K.U.Leuven, die de K.U.Leuven, de K.U.Brussel en twaalf hogescholen overkoepelt. Die organisatie staat voorlopig nog in haar kinderschoenen, maar het ziet er naar uit dat dankzij het centrale bestuur de

het verzekeren van zo groot mogelijke budgetten, maar er zal nog heel wat inkt vloeien over de beste criteria tot verdeling van de middelen tussen de instellingen.

KORT • KORT • KORT

K.U.Leuven wint slag om de student

De nek-aan-nekrace om het grootste aantal nieuwe eerstekandidatuurstudenten tussen de UGent en de K.U.Leuven is gewonnen door deze laatste. Eind oktober waren er in Leuven 4775 studenten ingeschreven in de eerste kandidatuur. Dat betekent een zeer kleine stijging (0,6 %). De UGent zag haar inschrijvingscijfer voor de eerste kandidatuur met 2,8 % achteruit gaan tot 4709 studenten. Het succes van de K.U.Leuven is evenwel volledig toe te schrijven aan de goede cijfers van de Kortrijkse afdeling van de K.U.Leuven, de KULAK. Daar stijgt het aantal eerstejaars met maar liefst 19,5 % tot 448 studenten. Aan de moederuniversiteit is er echter sprake van een achteruitgang van één procent. De K.U.Leuven in het totaal nadert de kaap van de 28.000 studenten.

(tl)

De tocht gaat verder

“Werk, werk en werk is de prioriteit voor paars”. Dat benadrukte Premier Verhofstadt in zijn beleidsverklaring voor het nieuwe politieke jaar. Ook de K.U.Leuven levert verscheidene inspanningen opdat de Leuvense studenten hun intrede op de alsmaar krimpende arbeidsmarkt niet zouden missen.

Ruben Lecok

In 1997 startte de dienst Studieadvies met het Loopbaanonderzoek. In dat onderzoek worden elk jaar de K.U.Leuven-alumni bevraagd die het jaar voordien afstudeerden. De hamvraag is uiteraard hoeveel oudstudenten reeds één jaar na afstuderen aan het werk zijn. De meest recente cijfers hebben betrekking op de afgestudeerden van 2001. Daarvan zou 82,15 procent ten opzichte van het aantal beschikbaar voor de arbeidsmarkt binnen de periode van een jaar tewerkgesteld zijn. Voor de afgestudeerden van 1998 en 1999 bedroeg dit percentage respectievelijk 88 en 89,15 procent. In 2002 was nog 9,80 procent van de alumni 2001 werkzoekend. De beste percentages worden geboekt door de natuurkundigen, de ingenieurs en de artsen. Van hen was meer dan 9 op de 10 reeds tewerkgesteld in 2002. Onder aan de lijst bengelen de germanisten en de historici met een tewerkstellingspercentage van respectievelijk 60,29 en 51 procent. Een grote groep van de afgestudeerden uit deze richtingen had blijkbaar na één jaar nog geen (vast) werk kunnen bemachtigen. Let wel, het onderzoek wordt steeds afgenomen in de vakantiemaanden juli en augustus. Op dat moment zijn verschillende jonge leerkrachten vaak ‘werkloos’ totdat de lesroosters voor het nieuwe schooljaar bekend zijn. De relatief lage tewerkstellingsscore van germanisten en historici heeft dan ook voor een groot deel te maken met het feit dat zij meer in het onderwijs terechtkomen dan bijvoorbeeld ingenieurs of artsen.

Hoe dan ook, de glorieuze periode waarin bedrijven met elkaar concurreerden om jong gediplomeerden aan te werven, ligt reeds een tijdje achter ons. De realiteit is anders en onherroepelijk. We kunnen alleen maar hopen dat deze gouden tijden ooit terugkomen. Ondertussen heeft het weinig zin om bij de pakken te blijven zitten. Isabelle Van Geet (Kerncel Tewerkstelling) en Karel Joos (dienst Studieadvies) doen er

dan ook alles aan om de afstuderende student wegwijs te maken in en voor te bereiden op de arbeidsmarkt. Een gesprek.

Veto: *Wat houdt de kerncel tewerkstelling in?*

Isabelle Van Geet: «De Kerncel Tewerkstelling is in feite een overleggroep. Er worden een aantal activiteiten georganiseerd in samenwerking met de bedrijven, waarvoor ikzelf verantwoordelijk ben. Anderzijds is Karel Joos vanuit de dienst Studieadvies verantwoordelijk voor de meer individuele begeleiding van de afstuderende student. Mijn luik betreft voornamelijk de organisatie van info-avonden. Wij stellen een vijftal brochures op. In de eerste brochure geven we een overzicht van onze activiteiten en worden de eerste twee info-avonden aangekondigd. In de volgende drie brochures kondigen we steeds twee info-avonden aan en geven we ook wat algemene achtergrond omtrent onderwerp en programma. Tenslotte is er de brochure *Uitweg*, waarin alle informatie gebundeld wordt die men nodig heeft bij het afstuderen. Verder hebben wij een aparte katern in *Student move up*, de carrière- en opleidingsgids voor studenten.»

Spectrum

Veto: *Kunt u iets meer vertellen over de verschillende informatie-avonden?*

Van Geet: «We splitsen de avonden een beetje op naargelang de sector waarin men tewerkgesteld kan worden. Op die manier scheiden we onze doelgroepen. Starten doen we met *de industrie*. Uiteraard kan zowat elke student met een universitair diploma zijn gading vinden binnen de industrie. Toch sturen we op voorhand nog een extra e-mail naar die groep van studenten waarvan we weten dat zij een grotere kans hebben om in de industrie terecht te komen. En dit doen we voor elke info-avond. Naar aanleiding van de info-avond omtrent *onderwijs* doen we bijvoorbeeld een extra oproep aan alle studenten die aggregaat volgen. De info-avonden zijn dus echt per sector georganiseerd. En binnen het programma van elke sector trachten we het spectrum zo breed mogelijk te houden. Tussen 4 november van dit jaar en 24 februari 2004 komen er een zevental sectoren aan bod zijnde *de industrie, bankwezen en consultancy, diplomatie, onderwijs, welzijn en cultuur, de internationale loopbaan* en tenslotte *de media*.»

Veto: *Jullie organiseren ook een jobinfodag. Wat kunnen de studenten daar verwachten?*

Van Geet: «Inderdaad de jobinfodag is onze

laatste en ook meteen grootste activiteit die zal plaatsvinden op 10 maart 2004. Deze dag is traditiegetrouw steeds erg in trek bij de afstuderende studenten. Bedrijven kunnen zich voor 250 euro inschrijven en krijgen vervolgens een stand toegewezen. Op deze jobdag kunnen studenten gerichte vragen stellen, ze kunnen zich voorstellen, hun cv meegeven, zonder eigenlijk echt te solliciteren. En daarin ligt volgens ons het succes van deze jobinfodag.»

«Ook de dienst Studieadvies krijgt daar een aparte stand ‘Nalezen cv’s’. Over samenwerking gesproken (*lacht*). Op de jobinfodag geven we ook steeds een cd-rom mee aan de deelnemende bedrijven met een aftap van de *vacaturedatabank*. Hierop kunnen werkgevers hun vacatures plaatsten, die de student dan kan selecteren op basis van diploma of functie. Omgekeerd kunnen studenten ook hun cv op deze databank plaatsen. Vorig jaar hadden we een cd-rom met 3000 cv’s, dus dat systeem werkt wel. De *loopbaanadviseurs* van elke faculteit gebruiken ook de databank om vacatures bekend te maken. Deze ‘adviseurs’ zijn professoren en medewerkers van de faculteit die zich vrijwillig inzetten om de studenten te helpen in hun zoektocht naar werk. In veel faculteiten werken zij samen met de studentenkring aan de organisatie van eigen info-activiteiten. Tenslotte worden er op de jobdag ook nog parallelsessies georganiseerd rond bijvoorbeeld doctoreren en andere tewerkstellingsmogelijkheden die niet aan bod kwamen tijdens de verschillende info-avonden.»

Schamel

Veto: *Schrijven veel bedrijven zich in voor deze dag? Met andere woorden is er een groot en divers aanbod?*

Van Geet: «Dat hangt heel sterk af van de economische situatie. Twee jaar geleden hadden we 110 stands. Dat is het maximum dat ik heb meegemaakt. In dat jaar kwamen zeer veel bedrijven aanbellen met de vraag of ze zichzelf mochten voorstellen. We konden toen gemakkelijk tien extra info-avonden organiseren. Op de jobdag van vorig jaar telden we echter een schamele veertig bedrijven. Zo fel is dat gezakt. ‘De overheid’ is uiteraard ook steeds aanwezig op de jobdag. Zij wordt onder andere vertegenwoordigd door Selor, Ministerie Vlaamse Gemeenschap, VDAB en de provincie Vlaams-Brabant. Ook het leger is steeds present.»

Veto: *Eén van de info-avonden handelt over diplomatie. Niet meteen de grootste werkgever. Vanwaar dan die aandacht?*

Van Geet: «Er kunnen inderdaad maar weinig mensen terecht in de diplomatie. De examens zijn niet gemakkelijk, en vorig jaar is er zelfs geen diplomatiek examen georganiseerd. Er is evenwel steeds zeer veel interesse bij de studenten voor deze info-avond. Je krijgt er een beter zicht op de diplomatieke wereld en dat is best boeiend. De info-avond over *de internationale loopbaan* is eveneens steeds in trek. Gedurende deze sessie worden er verschillende pistes aangereikt om in het buitenland te gaan werken. Zowel de NGO’s, de ontwikkelings-samenwerking als de multinationals komen dan aan bod.»

Trappen

Veto: *Hoeveel studenten participeren er aan de verschillende info-avonden? Hebben jullie een voldoende bereik?*

Van Geet: «Ook dat hangt weer sterk samen met de conjunctuur. In de jaren dat onze economie floreerde kwamen er bijvoorbeeld maar een veertig-tal studenten naar de info-avond over de industrie. Op dat moment bleek tewerkstelling in de industrie evident voor iedereen. Vorig jaar was onze aula echter te klein voor dezelfde info-avond, zodat vele studenten op de trappen moesten plaatsnemen. In het algemeen is de opkomst steeds vrij succesvol. De aula’s zitten goed vol, zodat we per info-avond toch zo’n 250 tot 300 laatstejaars bereiken. Onderwijs, welzijn en cultuur en bankwezen en consultancy trekken naar jaarlijkse gewoonte iets minder volk. Aan de jobinfodag namen vorig jaar zeker 2000 studenten deel. Op een 5000-tal laatstejaars is dit uiteraard geen slecht resultaat.»

Veto: *Laten we dan eens overstappen naar het meer individuele luik van begeleiding. Waaruit bestaat deze vorm van begeleiding?*

Karel Joos: «Wel de meer individuele begeleiding van laatstejaarsstudenten, voorzien door de dienst Studieadvies, bestaat in feite uit twee aspecten. Ten eerste, het echte individuele advies dat we geven aan studenten die bij onze dienst komen aankloppen met allerlei vragen. Tijdens deze individuele gesprekken worden ook vaak cv en brief nagelezen. Een sollicitatiebrief opstellen en jezelf daarin voorstellen aan een potentiële werkgever is zeker niet voor iedereen evident. Andere studenten komen dan weer met vragen over hoe ze op een bepaalde plaats terecht kunnen komen. Verder voorziet de mediatheek van de dienst Studieadvies informatie over de organisatie van verschillende bedrijfssectoren alsook over de organisatie van sollicitatie-interviews. Natuurlijk kan men op de dienst Studieadvies ook steeds terecht voor meer informatie omtrent de aanvullende en voortgezette opleidingen.»

«Het tweede aspect bestaat uit de organisatie van een sollicitatietraining in kleine groepjes, met name ‘Eerste hulp bij solliciteren’ (EHBS). In vijf sessies doorlopen we dan het hele proces van solliciteren. De deelnemers moeten onder andere zelf op zoek gaan naar vacatures, leren dan een cv en brief opstellen met steeds de nodige feedback. Ook gaan we dieper in op het interview, dat voor studenten toch steeds een vrij lastige opdracht blijkt te zijn. Ieder jaar volgen ongeveer een honderdtal studenten deze cursus. Zij worden dan opgedeeld in kleinere groepen. De sessies zijn vrij intensief en je moet er vijf keer twee uur voor vrij maken. EHBS is evenwel een handige manier om meer zicht te krijgen op de eerste stappen naar de arbeidsmarkt.»

Voor meer info: www.kuleuven.ac.be/kct

Een gedachtegoed in crisis

Het is alle hens aan dek voor de Vlaamse groenen op 15 november. Tijdens het congres te Leuven zullen de nieuwe gezichten, het nieuwe project en de nieuwe naam één voor één de revue passeren. De Vlaamse verkiezingen liggen op de loer. Het gaat om overleven. Niet meer, niet minder.

Maarten Hermans & Ruben Lecok

Vóór de verkiezingen van 18 mei was de politieke versnippering een van de grootste problemen van de Vlaamse politiek. Het bemoeilijkte coalitievorming en het samengaan van politieke inzichten. Een politieke hervervorming was dan ook aan de orde. Dit proces heeft zich echter nooit goedschiks kunnen voltrekken. De oplossing werd dan maar kwaadschiks opgelegd via 'het systeem'. Op 18 mei bleken de geduchte kiesdrempel en de kiezer twee hervervormers bij uitstek; Agalev verdween uit het federale parlement en Geert Bourgeois mocht alleen gaan zetelen voor de N-VA. Politiek Vlaanderen lijdt vandaag misschien wel minder aan versplintering, maar de verschraving is niet ver weg. Om een groene en alternatieve tendens te blijven garanderen, tinnert Agalev naar eigen zeggen aan zijn nieuwe start. Veto had een gesprek met Tinne Van der Straeten (25), die (samen met Vera Dua) de 'nieuwe' groene boodschap beter zal moeten uitdragen. De locatie van het interview was meteen al een voltreffer: café Greenwich te Brussel.

Veto: *Agalev zit in een diepe crisis. Niet meteen het ideale moment om als jonge politica op de voorgrond te treden.*

Tinne Van der Straeten: *(stilt)* «Ja... wel, ik geloof er dan ook echt in. Het is te gemakkelijk om altijd langs de zijlijn te staan roepen "je moet dit, je moet dat". Ik vind dat je op een gegeven moment je verantwoordelijkheid moet opnemen. Dirk Holemans heeft me gevraagd of ik het zag zitten om in de communicatieve cel te stappen en het groene gedachtegoed mee uit te dragen. Ik heb daarover geen moment moeten twijfelen. Het zal niet gemakkelijk worden, we hebben een lange weg af te leggen, maar ik wil er echt voor gaan en durf risico's nemen.»

Veto: *Het gaat om overleven. Is een kartel op nationaal niveau een mogelijke oplossing?*

Van der Straeten: «Ja en nee. Het is enorm belangrijk dat er een groene partij blijft in Vlaanderen. Daarbij moet je vertrekken vanuit je eigen verhaal en van je eigen sterkte uitgaan. Ons verhaal spreekt blijkbaar niet meer aan en we moeten dat nu opnieuw definiëren. Een compleet ander verhaal is uitgesloten. Een deel neem je opnieuw mee, vertaald naar de uitdagingen van vandaag. Samenwerking sluit ik uiteraard niet uit, maar steeds vanuit ons 'eigen verhaal', anders kan je beter gewoon overlopen. Of we nu alleen naar de verkiezingen gaan of in een kartel, onze identiteit moet duidelijk zijn. En dat is de inzet van het komende congres.»

Veto: *Zaterdag 15 november is de dag van de waarheid. Agalev is een basispartij, dus ligt de beslissing bij de leden?*

Van der Straeten: «We zijn heel druk bezig. Er wordt een nieuw project uitgeschreven. Vooral Dirk Holemans is daarmee bezig; hij blijft onze coach. Vera Dua en ik trachten dit project te communiceren. Laten we hopen dat de congresleden mee op de kar springen. Volgens De Standaard/VRT-peiling schaarde Agalev slechts 2,6 procent van de Vlaamse kiezers achter zich. Dat is niet veel, maar uit diezelfde peiling blijkt ook dat twintig procent van de kiezers zich kan voorstellen om op Agalev te stemmen. We moeten zoveel mogelijk van deze twintig procent trachten om te zetten naar effectieve stemmen. We zijn inderdaad een basispartij,

maar het is ook nodig dat we onze werken sterker stroomlijnen en structureren. Binnen de partij moet iedereen kunnen zeggen wat hij of zij denkt, maar de communicatie naar buiten toe moet dan wel eenduidig zijn, zoniet verliest de partij aan slagkracht. Ik ben dus wel voorstander van een iets strakker structuur als dat meer duidelijkheid kan scheppen.»

Regelneverij

Veto: *Veel problemen van Agalev worden inderdaad toegewezen aan de slechte communicatie, maar ligt de Vlaming nog wel wakker van de groene boodschap?*

Van der Straeten: «Het thema van vandaag is werkgelegenheid. Tijdens de werkgelegenheidsconferentie zijn er een aantal goede voorstellen uit de bus gekomen, de structurele oplossingen bleven jammerlijk uit. Een groene partij heeft echter wel een aantal structurele antwoorden voorhanden. Ten eerste moeten we meer investeren in duurzame sectoren, zoals windenergie. Een andere manier is de sociale energieheffing, waarbij je minder belast op arbeid en meer op milieuvervuiling. En dit is geen regelneverij. Belastingen heb je altijd, de overheid moet ze alleen op de juiste plaats weten te heffen. Op die manier creëer je op kosteloze wijze duizenden arbeidsplaatsen. Verder zijn we voorstander van een meer flexibele arbeidsmarkt. In die zin heeft een groene partij wel een realistisch antwoord op werkgelegenheid.»

«Ook vinden wij de Vlaamse ondernemers ontzettend belangrijk, vooral omdat je niet op de multinationals kan berusten voor de creatie van werkgelegenheid. Het gaat om het creëren van een duurzame tewerkstelling, zodat mensen zeker zijn van de continuïteit van hun job. KMO's slagen daar zeer goed in. Wanneer we spreken over ondernemen dan moeten er ook heel wat inspanningen geleverd worden rond de administratieve vereenvoudiging. Vlaams minister Ludo Sannen werkt hard om ook de milieuwetgeving toegankelijker en overzichtelijker te maken. We moeten een goed ondernemingsklimaat scheppen in Vlaanderen en dat vereist investeringen.»

Veto: *De sociale zekerheid wordt stilaan onbetaalbaar en weegt zwaar op onze economische ontwikkeling. Hoe staat Agalev tegenover de toekomst van de sociale zekerheid?*

Van der Straeten: «Het milieuthema zou voor een groot deel hervertaald moeten worden naar gezondheid. Er bestaat immers een duidelijk verband. Als we een gezond milieu creëren, zullen niet alleen de somatische, maar ook de psychische klachten dermate afnemen. Als je zorgt voor een betere gezondheid, zal de ziekteverzekering ontlast worden. Solidariteit blijft voor mij hét uitgangspunt. Privatisering is volledig uitgesloten op welk vlak dan ook. Mensen die nu reeds vaak ziek zijn, zoals kansarmen en armen, zullen anders nog meer slachtoffer worden. Verder ben ik uiteraard niet tegen het private pensioensparen, maar ook dat vind ik pleisterpolitiek, aangezien je dan als overheid niet naar structurele oplossingen zoekt.»

Veto: *Wat is de visie van Agalev op het hoger onderwijs?*

Van der Straeten: «Essentieel binnen de huidige hervormingen is dat er meer geld moet vrijkomen voor de hogescholen, die nog steeds sterk gediscrimineerd worden. De K.U.Leuven heeft bijvoorbeeld een heel systeem van gesubsidieerde koten voor haar studenten. De Leuvense hogescholen hebben dat niet. Hun studenten moeten evenwel ook op kot kunnen gaan. Hogeschoolstudenten waarvan de ouders het niet al te breed hebben, komen bijgevolg vrij vlug in een onleefbare en ongezonde omgeving terecht. Deze slechte omgeving heeft een duidelijke invloed op de studieresultaten. Verder worden de studenten in de hervor-

mingen van het hoger onderwijs maar al te vaak ingezet als pasmunt. Neem bijvoorbeeld de discussie over de studieduurverlenging. Sorry, maar dat is in vele gevallen niet meer dan de voorbereiding op een doctoraat en bijgevolg werken op kosten van de universiteit. Het wordt met andere woorden hoog tijd dat men meer gaat redeneren vanuit het standpunt van de student.»

«Ook wat de mobiliteitsbeurzen betreft, schiet men nog steeds te kort. De Vlaamse student is vrijwel de minst mobiele van de Europese Unie. Uiteindelijk kunnen doorgaans enkel de studenten uit de goeude

zich in een positie verkeert om pretentius te zijn, integendeel. We hebben op 18 mei een heel duidelijk signaal gekregen en dat signaal bleek opnieuw uit de opiniepeiling van de Standaard en de VRT. De mensen stemmen blijkbaar niet op ons. Ik denk dat er voor ons gedachtegoed wel een aantal kansen liggen in de oppositie. Onze federale regering voert een centrumrechtse beleid met een centrumrechtse en extreemrechtse oppositie. Een andere stem zou daar best verfrissend kunnen klinken. Onze punten vanuit de oppositie op de agenda zetten, is volgens mij echt wel haalbaar. We hebben dat al eerder gedaan.»

“Jos Geysels heeft van de groene partij een echte beleidspartij gemaakt. Het is dan wel faliekant afgelopen, maar dat was niet zijn fout”

(foto: Karel De Weerd)

gezinnen naar het buitenland vertrekken. Dat is niet rechtvaardig en dus onaanvaardbaar voor een groene partij. De Vlaamse regering heeft niet veel geld in overschot, maar we moeten keuzes durven maken. Dat is ook de reden waarom ik bij Agalev ben gegaan: omdat Agalev vaak de stem is geweest van mensen die er geen hadden.»

«Verder moet er voor Leuven, alsook voor de andere steden, een gronden- en pandenbeleid komen. Zodat je duidelijk en overzichtelijk afsprekt wat en waar je bouwt. We moeten ervoor zorgen dat de stad nog interessant blijft voor jonge gezinnen, zonder de studenten te verwaarlozen. In een stad breng je veel mensen op een relatief kleine plaats samen. Dat is minder belastend voor het milieu en je hebt daarenboven ook meer ruimte voor groen en ontspanning. Op die manier heeft een groene partij ook duidelijk een stedelijk imago.»

Veto: *Blijkbaar geen gebrek aan beleidsvoorstellen, nochtans beschouwt u een oppositiekuur als voor de hand liggend.*

Van der Straeten: «Ik vind niet dat Agalev

Veto: *Heeft Agalev niet te veel politiek kapitaal, expertise en geloofwaardigheid verloren met het 'vertrek' van Jos Geysels, Mieke Vogels en anderen?*

Van der Straeten: «De verkiezingsuitslag van 18 mei betekende een zeer zware klap voor deze mensen. Het project waaraan ze zó lang gewerkt hebben, werd met één pennentrek weggeveegd. Jos heeft dan de verantwoordelijkheid op zich genomen en bijgevolg zijn ontslag aangeboden. Hoe dan ook, Jos en Mieke en alle anderen staan voor honderd procent achter ons. Ze geven ons bijzonder veel steun. Een vernieuwing gaat niet alleen over mensen. Onze vernieuwing handelt vooral over de vertaling van het groene gedachtegoed in de 21ste eeuw. Het is perfect mogelijk dat Jos een prominente rol komt te spelen binnen deze vernieuwing. Want hoe je het ook draait of keert, Jos Geysels is van ontzettend belang geweest voor Agalev en voor de groene beweging in Vlaanderen. Hij heeft van de groene partij een echte beleidspartij gemaakt. Het is dan wel faliekant uitgedraaid, maar dat was niet zijn fout.»

Uit de greep van de waterval

Een diploma hoger onderwijs wordt tegenwoordig gezien als een standaard op de arbeidsmarkt. De weg doorheen een onderwijsloopbaan is echter een afvalrace waar vooral de sociaal zwakkeren sneuvelen. Het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA) deed een studie naar sociale ongelijkheid in het Vlaamse onderwijs.

Herman Loos

Studenten zijn verwante zielen en dat heeft niet enkel met samenhanggevoel te maken. De thuissituatie en sociale achtergrond waarin de meeste studenten opgroeien, is immers vergelijkbaar. Men moet in Leuven geen oogkleppen dragen om te zien dat bepaalde sociale groepen zwaar ondervetwoordigd zijn in het hoger onderwijs. Uit de Panelstudie van Belgische Huishoudens (PSBH) werd tussen 1992 en 1999 een aantal indicatoren verder in kaart gebracht die de kansongelijkheid in het Vlaamse onderwijslandschap belichten. Professor Ides Nicaise verklaart dat de ongelijkheid die aan de start van een onderwijsloopbaan wordt waargenomen, binnen het onderwijs vergroot. Zwakke groepen zijn kinderen van laagopgeleiden, allochtone afkomst en kinderen uit éénoudergezinnen. Jongens presteren bovendien beduidend minder goed dan meisjes.

Beeldvorming

Reeds van bij de start lopen bepaalde groepen in de buitenbaan. Het gaat om kinderen van niet-westerse afkomst en kinderen uit éénoudergezinnen, die veel minder vaak participeren aan kleuteronderwijs dan gemiddeld. Het eerste leerjaar lager onderwijs is echter het eerste grote struikelblok. De kans op zittenblijven of doorverwijzing naar het buitengewoon onderwijs, is er tienmaal groter voor kinderen van laaggeschoolde ouders. Deze trend zet zich verder in het secundair onderwijs. De keuze voor een studierichting gebeurt hier vaak via de *watervaltechniek*. Jongeren starten in de hoogste richtingen van het algemeen secundair onderwijs maar vloeien geleidelijk af naar het technisch- en beroeps- onderwijs die, ondanks politieke poging-

en om deze beeldvorming tegen te gaan, nog steeds als inferieur beschouwd worden.

In deze stroom worden opnieuw de sociaal zwakkeren sneller meegesleurd. Opvallend is de quasi natuurlijke samenhang tussen allochtone afkomst en beroeps- onderwijs. Migrantenjongeren starten vijfmaal vaker in het beroeps- onderwijs dan gemiddeld. Aan het einde van de rit eindigt de schoolloopbaan hier voor zeven van de tien allochtone jongeren. Verschillen in socio-economische afkomst nemen eveneens gigantische proporties aan. Kinderen van hoogopgeleiden stromen zelden door naar het beroeps- onderwijs, in tegenstelling tot leeftijdsgenoten van laagopgeleiden, waarvan de helft in deze situatie verkeert.

B-stroom

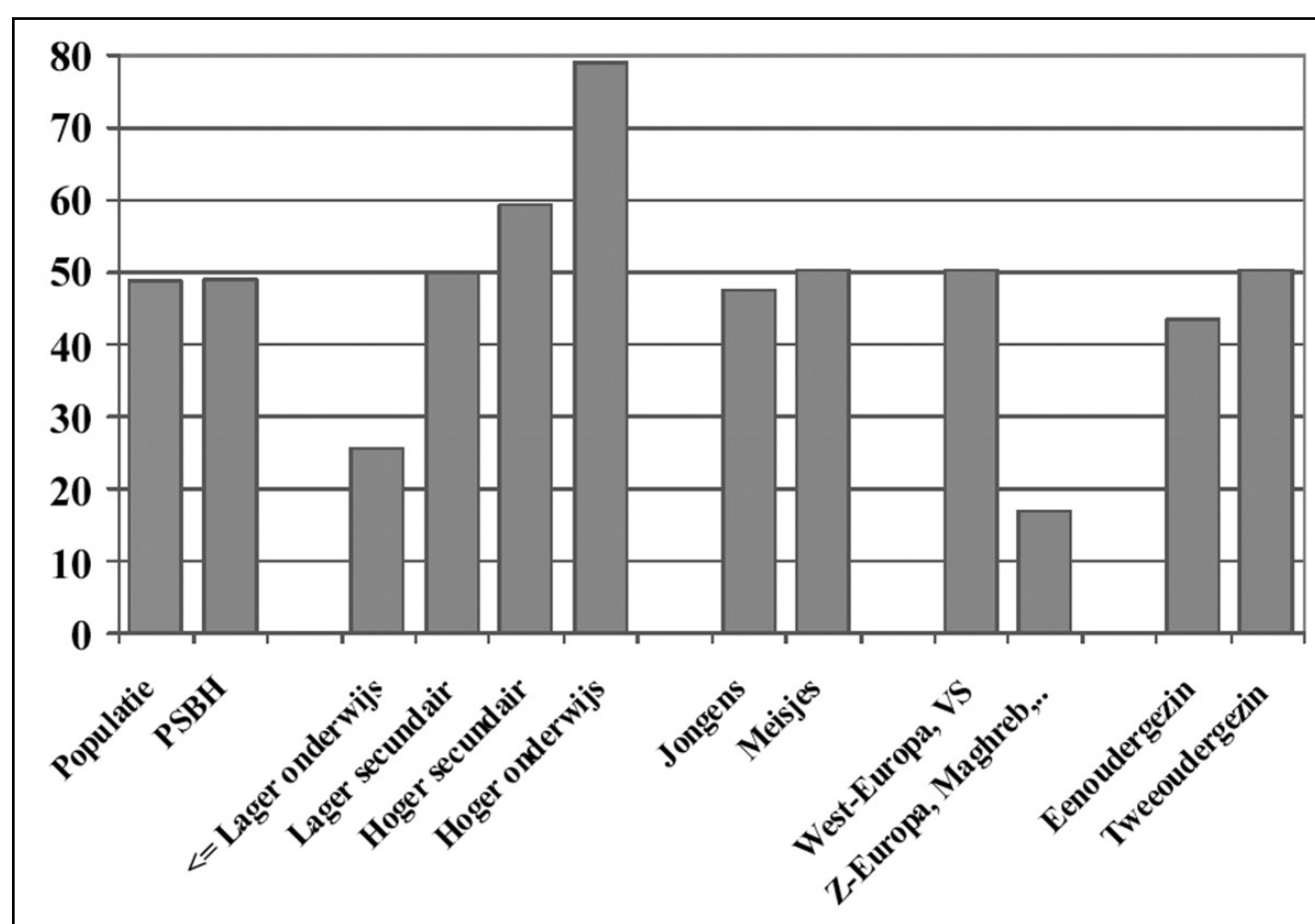
Een groot aantal jongeren bereikt dus de poort tot het hoger onderwijs niet en net

hier wordt het verschil gemaakt. Meer dan vier op vijf kinderen van hoogopgeleiden starten aan een opleiding in het hoger onderwijs en werken deze met vrucht af, tegenover één op vijf kinderen uit de laagste sociale milieus of van niet-westerse afkomst. De grote schifting gebeurt dus zeker niet in Leuven, maar wordt geleidelijk doorgevoerd bij de onderwijsplichtigen. Het is dankzij de voorsprong die ze van thuis meekrijgen dat kinderen uit hogere sociale milieus uit de greep van de waterval weten te blijven.

Uit het onderzoek blijkt dat sociale afkomst nog steeds de cruciale voorspeller bij uitstek is voor de onderwijsloopbaan. Bij migrantenjongeren speelt naast het socio-economische een bijkomend effect van etnisch-culturele aard. Zij belanden nog gemakkelijker in de B-stroom. Verder is een gebroken gezin een belangrijke handicap op materieel, sociaal en emotioneel vlak.

Kinderen uit éénoudergezinnen doen het minder goed in het onderwijs en behalen bijna tien procent minder vaak een diploma hoger onderwijs.

Ten slotte doen meisjes het over de gehele lijn beter dan jongens. Het wordt volgens de onderzoekers misschien tijd om te denken aan positieve acties naar jongens toe. Deze bevinding staat in schril contrast met de genderproblematiek aan de unief, waar vrouwen momenteel minder vaak doctoreren en doorstromen naar het profenkader. Deze problematiek bewijst dat het beleid inzake Gelijke Onderwijskansen (GOK) nog steeds nood heeft aan permanente evaluatie en bijsturing. Kansongelijkheid start uiteraard niet op school, maar wordt er voorlopig evenmin verkleind of tenietgedaan. Met gekende gevolgen voor de verdere loopbaan.

Kans op diploma hoger onderwijs (%) naar diploma moeder, geslacht, nationaliteit en gezinssituatie. (grafiek Steunpunt LOA)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT: IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

Open di - vr 10 - 18 u
 zat 10 - 17 u
 zon - ma gesloten

Tel. 016 65 29 57
 Web www.spit.be

Kind van een trio?

Elke week leggen we één prangende vraag uit de actualiteit voor aan een professor. Deze week vroegen we aan professor Jean-Jacques Cassiman, actief in het vakgebied van de menselijke erfelijkheid, naar aanleiding van een Amerikaans-Chinees experiment, of het mogelijk is dat een kind geboren wordt met het DNA van drie verschillende ouders.

Concert in het STUK: Sense Field & Confuse The Cat

Muziek liefhebbers hebben deze week helemaal geen reden om al op vrijdag huiswaarts te trekken. Naast de 'Acoustic Night' van Het Depot in Zaal Eden staat vrijdagavond in STUK ook Sense Field geprogrammeerd. Als opwarmer voor deze Amerikaanse band mag Confuse The Cat, de nieuwe groep rond Geert Plessers van Reiziger, opdraven.

De STUK-muziekprogrammatoren slagen er telkens opnieuw in kwalitatief hoogstaande bands naar Leuven te halen. Ook dit jaar is dat niet anders. Zowat iedere week valt er wel te genieten van muzikaal talent op de STUK-podia. Na Postmen is het deze week de beurt aan de heren van Sense Field. Met een Europese tournee promoot het Californische collectief momenteel haar vierde langspeler.

De nieuwe plaat heet 'Living Outside', een titel die zanger Jon Bunch haalde uit een oud tijdschrift. "In je tienerjaren denk je dat je zo anders bent dan de anderen, dat niemand je begrijpt. Je hebt het gevoel dat je buiten het normale staat," aldus Bunch. In de songs op Living Outside exploreert het viertal dit thema verder. Hoewel Sense Field zijn roots heeft in de punk scene van tien jaar geleden, klinken de liedjes op het nieuwe album melodischer dan je zou verwachten. Zelfs een cover van 'A letter to Elise' van The Cure passeert de revue.

Sense Field deelde eerder al het podium met Guided by Voices, Sparklehorse en Jimmy Eat World. Nochtans mocht de band pas in 2001 voor het eerst proeven van het succes. Toen brachten ze 'Tonight and Forever' uit, waarvan de single 'Save Yourself' een bescheiden hitje werd. Meteen kwam er ook een einde aan de jarenlange problemen met platenfirma's. Bij het Netwerk-label vond Sense Field eindelijk een stabiele thuis. Toch heeft Sense Field het genoeg van een doorbraak in Europa nog niet mogen smaken. Of hier met de nieuwe plaat verandering in komt, is nog maar de vraag.

Dat zou je er echter niet van mogen weerhouden op vrijdag naar STUK af te zakken, al was het maar omdat men erin geslaagd is een mooie *double bill* samen te stellen. Met Confuse The Cat als opwarmer kan het zeker niet mislopen. Confuse The Cat is de nieuwe groep waarmee Geert Plessers, vooral bekend als zanger-gitarist bij Reiziger, zijn melancholische slowcore op de wereld loslaat. Vorige maand zag het veelbelovende debuutalbum 'Kiss Kiss Kissing' het levenslicht.

(tv)

Confuse The Cat & Sense Field: op vrijdag 7 november om 20u30 in STUK (Labozaal). Tickets: 7,5-11 euro.
www.sensefield.com
www.confusethecat.be

Twee weken geleden berichtte het tijdschrift New Scientist dat de Amerikaanse onderzoeker James Grifo samen met Chinese collega's een experiment had opgezet waarbij een eicel bij een vrouw werd ingeplant met het DNA van drie verschillende mensen. Het experiment leek te lukken, want de patiënte werd zwanger van een drieling, maar geen van de embryo's overleefde. Dit onderzoek lokte heel wat reactie uit van vakgenoten, maar volgens professor Jean-Jacques Cassiman is het niet meer dan een storm in een glas water: dit experiment is al eerder gebeurd, met succes trouwens.

Dries De Smet

Veto: Wat heeft men precies gedaan bij dit experiment?

Jean-Jacques Cassiman «De hier gebruikte techniek is bedoeld voor vrouwen met defecte mitochondriën. De mitochondriën, zeg maar de energiecentrales van een cel, en dus ook van een eicel, bevatten DNA. Elk kind erft het DNA van de mitochondriën van zijn moeder. Dat betekent dat fouten in dat stuk DNA, die bijvoorbeeld ernstige handicaps als blindheid of doofheid veroorzaken, sowieso overgeërfd worden.

Bij deze techniek creëert men een bevruchte eicel. Uit deze eicel wordt de celkern gehaald en geplaatst in een lege eicel van een andere vrouw. Deze *samengestelde* eicel bevat dan het DNA van zowel de eigenlijke ouders, als van de vrouw die de voor *lege* eicel zorgde, omdat deze *lege* eicel

de mitochondriën en dus het bijhorende DNA bevat.»

Veto: Dit was een primeur in de medische wereld.

Cassiman «Helemaal niet. Dit is al veel eerder gebeurd. Ik begrijp helemaal niet waarom dit zo'n media-aandacht krijgt. In Canada zijn er reeds een tiental kinderen geboren, zonder dat daar enige complicaties

zijn opgetreden.»

Veto: De medische wereld reageerde geschokt. Volgens vele collega's is dit illegaal.

Cassiman «Dat hangt ervan af waar dit onderzoek plaatsvond. In bepaalde landen is dit immers helemaal niet verboden. In de Verenigde Staten is zelfs klonen niet verboden. Als het maar niet met overheidsgeld gebeurt. Het mag in de privé-sector, maar noch het vooronderzoek noch het onderzoek zelf mag met staatsgeld gefinancierd worden. Merk trouwens op dat het hier helemaal niet om klonen gaat, maar het is wel een techniek die ermee verward wordt in de media. Ze lijkt erop omdat het ook gaat om het nucleair transformeren van de kern.»

Veto: Kan u de verontwaardiging in het milieu onderschrijven?

Cassiman «Als het onderzoek afgekeurd wordt omdat het al op mensen uitgevoerd wordt zonder dat er voorafgaandelijk veel onderzoek op dieren werd gedaan, kan ik dat begrijpen. Maar als het om een reactie gaat tegen het principe, vind ik die niet correct. Het is helemaal niet verkeerd om een probleem op te lossen. Als kan verhinderd worden dat kinderen met handicaps geboren worden, dan moeten we dat toejuichen. Wat echter af te keuren valt, is dat men eicellen van veertigjarige vrouwen aan deze techniek onderwerpt om ze te verjongen. Dit is geen goeie toepassing van een in principe aanvaardbare techniek.»

www.newscientist.com

EEN KENNISMAKING MET HET BOEDDHISME

Het oosten in het westen

Godsdienst is in Vlaanderen niet langer een synoniem voor katholicisme. Er bestaat een veelheid aan godsdiensten, een gevarieerd aanbod waaruit iedereen kiest wat hij of zij wil. Ook het boeddhisme heeft daarbinnen een plaats gekregen.

Sven Vannecke

Velen gaan "shoppen" in de religieuze winkel en stellen zelf een levensbeschouwing samen. Omdat het aanbod zo ruim is, weet men meestal vrij weinig over de beleving van de religies die bestaan. Het *Interdisciplinair Centrum voor Religiestudie* (ICRS) is verbonden aan de faculteit Godgeleerdheid en bestudeert het verschijnsel religie in haar vele bestaansvormen op een wetenschappelijke manier. Zo tracht het ICRS aansluiting te vinden bij de religieuze interesse zoals ze nu bestaat. Vanuit deze bekommernis organiseert het ICRS op zaterdag 15 november een studiedag rond "Boeddhisme in België, boeddhisme in het Westen", in samenwerking met het *Tibetaans Instituut*. Het Tibetaans Instituut tracht het boeddhisme een relevante, constructieve plaats te geven in de samenleving.

Het boeddhisme is eigenlijk geen godsdienst omdat er geen god wordt aanbeden. Het wordt omschreven als een filosofie, een levenshouding in navolging van de Boeddha, een man die 2500 jaar geleden een levenswijshouding ontdekte door meditatie. Het gaat dus veel verder dan de vaak beoefende vor-

men van yoga en zen. Het boeddhisme tracht het ondraaglijke lijden in het leven weg te nemen, dat ontstaat door de menselijke verlangens en begeerten. Daarvoor is een juiste levenshouding nodig, waarin meditatie een bijzondere plaats krijgt. Het is daarbij de bedoeling om het *nirvana* of de *verlichting* te bereiken, de bevrijding uit de cyclus van hergeboorte en lijden.

Fraude

De juiste houding die nagestreefd dient te worden, is verwoord in het *Achtvoudige Pad*. Het is de bedoeling dat het juiste inzicht wordt ontwikkeld, los van verlangens. Daarbij moet het denken afstand doen van verlangens en geweld. In het spreken onthoudt men zich van taal die verwarring of verdriet veroorzaakt. Ook de handelingen moeten gericht zijn op harmonie. Het levensonderhoud bestaat uit een eerlijk beroep, vrij van fraude of machtsmisbruik. Het streven naar de juiste inspanning trekt alle energie weg uit onheilzame daden of emoties en investeert ze in wat heilzaam is. Een goede opmerkzaamheid is ook belangrijk: een helder bewustzijn zorgt ervoor dat men situaties juist inschat. Ten slotte moet men ook een goede concentratie ontwikkelen in het concrete leven en in de meditatie.

Het is opvallend dat deze houding eigenlijk van alle tijden is. Het boeddhisme tracht een antwoord te geven op de zinvraag van de mens, die geconfronteerd wordt met allerlei vormen van lijden: onderdrukking en lichamelijke pijn, maar ook onzekerheid en onrust. Waarschijnlijk is de inte-

resse voor het boeddhisme vanuit dergelijke ervaringen ook in het Westen gegroeid.

De Lama Karta, directeur van het *Tibetaans Instituut*, is als boeddhistische monnik actief in Frankrijk en België. In Schoten, Brussel en Huy heeft hij een boeddhistisch centrum opgericht met de bedoeling om aansluiting te vinden met de Westerse samenleving door het organiseren van meditatie sessies, door mensen kennis te laten maken met de Tibetaanse cultuur en door individuele hulp. Het is de bedoeling om een dialoog te ontwikkelen tussen het boeddhisme en de samenleving en op die manier ook een vredelievende houding mee te geven. De Lama Karta kan dan ook niet ontbreken op deze studiedag rond boeddhisme.

Ook Philippe Cornu geeft een voordracht. Hij is net als de Lama Karta een leerling van Sogyal Rinpoché, een grote boeddhistische meester in onze tijd. Cornu schreef *Le dictionnaire du bouddhisme*, een magistraal werk dat zowat alle begrippen en bestaansvormen van het boeddhisme samenbrengt. Hij zal tijdens de studiedag ingaan op de aankomst van het boeddhisme in het Westen. De andere voordrachten worden gebracht door Frans Goetghebeur, nationaal voorzitter van de *Boeddhistische Unie van België*, en Alan Wallace, oprichter van het *Institute for the Interdisciplinary Studie of Consciousness* te Santa Barbara in de Verenigde Staten.

Opmerkelijk zijn de veertien workshops waaruit men kan kiezen in de namiddag en aansluitend de boeddhistische, sacrale gezangen, waarin de Lama Karta ook een bijdrage levert. Het belooft een interessante kennismaking te worden met het boeddhisme.

www.kuleuven.ac.be/icrs
www.tibetaans-instituut.org

Lopen voor een chique sfeer

Na een jaar van wachten, trainen, zoeken naar een goed dieet en een goed ritme kunnen we eindelijk weer vertrekken: de 24-urenloop start op dinsdag 4 november om acht uur 's avonds. Pas 24 uur later kunnen we, uitgeteld maar volstaan, naar huis wederkeren om dan weer een heel jaar uit te kijken naar dit klassieke studentenevenement.

Hanne Vermeiren

Dat alles moet uiteraard in goede banen geleid worden, anders zou iedereen maar als een kip zonder kop rondlopen. Verantwoordelijk hiervoor zijn Katja Vrijsen, voorzitter van Sportraad, en Wendy Van de Voorde, afstuderend licentiaat L.O. die voor haar stage de 24-urenloop mocht coördineren.

Veto: *Het is de éénendertigste keer dat de 24-urenloop plaatsvindt. Waarom is die ooit ontstaan?*

Katja Vrijsen: «Het is ontstaan als een speciaal evenement waarop de kringen rechtstreeks met elkaar kunnen concurreren. Op de 24-urenloop kan dat: de kringen lopen rechtstreeks tegen elkaar. Tegenwoordig doen er eigenlijk minder kringen apart mee, want ze lopen meer samen. Ik denk dat in de toekomst meer faculteiten tegen elkaar gaan lopen dan kringen of presidia. Dat komt waarschijnlijk door de afnemende interesse van de student. Letteren loopt bijvoorbeeld samen, Psychologie en Pedagogie lopen samen.»

Veto: *Is dat een negatieve evolutie?*

Katja: «Dat is natuurlijk niet slecht, want studenten hebben nog altijd de kans om mee te lopen. Het is natuurlijk wel jammer dat er steeds minder ploegen zijn. Zeker nu het VRG en Politika niet meedoen. Dat zijn zulke grote faculteiten. Het is jammer om te zien dat er zo weinig interesse komt van die studenten.»

Veto: *Waarom nemen die kringen niet deel?*

Wendy Van de Voorde: «Het argument van het VRG is dat ze vorig jaar veel te weinig lopers konden mobiliseren. Ze zijn ook als voorlaatste geëindigd, voor Klio.»

Katja: «Klio heeft één vijfde van de studenten van het VRG en ze hebben maar één rondje minder gelopen. Het VRG vond dat ze er veel te veel moesten insteken en dat ze er te weinig konden uithalen.»

Veto: *Heb je geprobeerd de kringen opnieuw te motiveren?*

Wendy: «Natuurlijk probeer je dat, want je wil die chique sfeer van de 24-urenloop behouden.»

Katja: «Het is ook jammer voor andere kringen. Ekonomika en het VRG liepen altijd tegen elkaar. Nu valt het VRG weg en weet Ekonomika niet meer tegen wie ze moeten lopen: Apolloon is te sterk, VTK is

ook een beetje sterker. Dat is ook niet leuk voor hen. Hetzelfde met Pepsy en Politika. Ik weet niet tegen wie Pepsy nu zal moeten lopen.»

Veto: *Heeft Politika hetzelfde probleem?*

Wendy: «Ja, ook zij kunnen geen mensen meer motiveren om te lopen. Wij hebben ook voorgesteld aan VRG en Politika om samen te lopen, maar dat wilden ze niet. Ik vind dat wel jammer voor eerste kan. Toen ik in eerste kan zat en ik hoorde van de 24-urenloop, was ik meteen gemotiveerd om te gaan lopen. Ik vond dat heel plezant en ben blijven terugkomen. De eerstekenners van het VRG of Politika hebben dat nu niet.»

Rolstoel

Veto: *Apolloon staat al een tijdje op kop. Hoe lang is het geleden dat er nog eens een andere kring heeft gewonnen?*

Katja: «In '95 heeft VTK nog eens gewonnen, toen konden ze nog beter concurreren met Apolloon. Maar uiteindelijk zijn ze nu ook nog goed hoor. Het is een mannenrichting, en mannen lopen sneller.»

Veto: *Je hebt dus een zeer sterk Apolloon en VTK...*

Katja: «En Groep T»

Veto: *Met zulke sterke ploegen, is het dan nog wel leuk voor de andere kringen om te lopen?*

Wendy: «Tuurlijk. Je doet het voor de sfeer die daar rond hangt. Daarbij zijn er ook mensen die anders geen interesse hebben voor sport die nu toch eens een rondje zullen lopen voor hun kring. Daarom is het ook een goed initiatief.»

Veto: *Zijn er naast kringen of faculteiten ook andere groepen die meedoen?*

Katja: «Spoed, dat is een groep van mensen op de spoedgevaldienst van Gasthuisberg. Dat zijn geen studenten, maar die zijn wel rechtstreeks verbonden aan de K.U.Leuven.»

Wendy: «Er is dit jaar ook een gehandicaptenploeg die deelneemt, dat is 'Run for Specials'. Die lopen de ganse 24-urenloop mee, maar er is wel een rolstoeluurkje ingevoerd voor mensen met een motorische handicap. Als je wil meedoen aan die competitie 'loop' je in een rolstoel. Je hoeft dat natuurlijk niet te doen. Apolloon en VTK zullen waarschijnlijk hun rondjes blijven lopen.»

Veto: *Wat is er zo nog naast het rolstoeluurkje?*

Katja: «Je kan ook lopen voor het meest aantal rondjes, dat doe je dan individueel.

Dan kan je wel niet meer lopen voor je kring.»

Veto: *Is dat niet jammer, uiteindelijk zijn dat toch zeer gemotiveerde lopers?*

Katja: «Kijk, het is zo: de individuele lopers hebben vooraan een letter. Als je loopt voor je kring moet je een T-shirt aantrekken waar het cijfer van je kring opstaat en krijg je een loopstok. Een individuele

(foto: Pieter Baert)

loper kan dus een T-shirt van zijn kring aantrekken en dan zie je die letter niet meer. Ze kunnen niet en voor zichzelf en voor de kring tegelijk lopen.»

Wendy: «Degene die het meest aantal rondjes loopt, krijgt een skireis.»

Pooier

Veto: *Je kan individueel lopen, een uurkje rolstoelen... Wat is er nog?*

Wendy: «Presesuurtje, proffen-uurtje, snelste-uurtje, broek-af-uurtje, schaarsgekleed-uurtje, knuffel-uurtje, winkelwagen-uurtje, onderbroek-uurtje.»

Katja: «Bitch of pimp-uurtje, als hoer of als pooier verkleed lopen.»

Wendy: «Dan kijken we vooral naar originaliteit. Verder is er ook een prijs voor het beste kraampje, wij kiezen dan het lekkerste gerecht. Die kring wint dan 5 pizza's denk ik. Die kraampjes zijn ook heel erg belangrijk, die maken vooral de sfeer. En voor de kring komen er nog een beetje inkomsten bij. De standjes zijn wel wat kleiner dan vorig jaar.»

Katja: «Vorig jaar leek de 24-urenloop ook meer op een bouwfeestje. Het standje van Groep T was immens, VTK ging zeker tien meter de lucht in, Ekonomika had een megagrote stelling opgezet, rechten ook. Dan zie je natuurlijk de kleinere kringen daarnaast niet staan. De 24-urenloop is een loopfeestje, geen

bouwfeestje. Nu de kraampjes kleiner zijn, is er ook meer plaats tussen het parcours en de kraampjes. Vooral tussen acht en twee uur 's nachts is er meer ruimte nodig, want dan is er heel veel volk.»

Veto: *Er is een proffen-uurtje, komt hierop veel reactie?*

Katja: «Van psychologie doen er een drietal mee. De decaan van het sportkot loopt ook altijd mee.»

Wendy: «Die loopt ook het eerste rondje en motiveert ook de studenten om mee te lopen, opdat Apolloon zou winnen.»

Veto: *Naast de wat oudere mensen zijn er ook zeer jonge die meedoen.*

Katja: «Op woensdagnamiddag hebben de lagere scholen vrij en dan komt er altijd een atletiekvereniging van Leuven meelopen. Die kinderen lopen dan rondjes voor de kringen. Voor elke kring wordt er wel ongeveer evenveel rondjes gelopen.»

Drank

Veto: *Wat is het grootste dip-moment tijdens de 24-urenloop?*

Katja: «Meestal ligt dat tussen vier uur 's nachts en tien uur 's morgens. Iedereen gaat dan slapen, er is geen verse instroom van studenten, zowel kijkers als lopers.»

Wendy: «Tussen twaalf uur tot zeven staat de muziek ook af, dus dat is ook niet fijn natuurlijk.»

Veto: *Kan een kring gediskwalificeerd worden?*

Katja: «Als de stok van een ploeg wordt gestolen door een andere ploeg en dat kan bewezen worden, dan kan je gediskwalificeerd worden. Vorig jaar is de stok van VRG een tijdje

verdwenen, maar uiteindelijk is die op het parcours terug gevonden. Maar er is niet bewezen dat die gepikt is.»

Veto: *Wie kijkt er toe op veiligheid op de 24-urenloop?*

Katja: «De veiligheidsdienst van de K.U. Leuven, mensen van Sportraad doen bewakingsshiften, het Rode Kruis komt ook. Vorig jaar was er iemand die liep voor het meeste aantal rondjes en die hebben ze van het parcours moeten halen, want die kon gewoon niet meer verder. Die was echt volledig uitgeput en het Rode Kruis heeft die moeten opvangen.»

Wendy: «Daarom wordt ook de alcohol beperkt. Er mag alcohol geserveerd worden, maar alleen bier, Glühwein en sangria. Geen jenever of zo, want dan wordt het gevaarlijk. Op een bepaald moment 's nachts wordt er ook geen drank meer gegeven. Anders krijg je mensen die een stuk in hun kraag drinken en dan willen gaan lopen, zonder te beseffen waaraan ze beginnen. Dat is niet zo gezond.»

Veto: *Een rondje is vijfhonderd meter. Wat is de snelste tijd om dat te lopen?*

Katja: «Vorig jaar was dat één minuut negen, denk ik. Het traagste was twee minuten twintig. Die heeft niet gewandeld hé, die persoon liep gewoon enorm traag.»

De 24-urenloop begint dinsdagavond om acht uur, het startsignaal wordt gegeven door Marc Wilmots. Als je wil meelopen kan je best je eventjes langs het standje van je kring gaan of wachten tot zij jou komen recruteren. Kan je er niet bijzijn, maar wil je geen ogenblik missen, dan kan je het hele evenement volgen op Radio Scorpio die een 24 uur durende uitzending maakt. Meer info over de 24-urenloop op: 24u.ulyssis.org

“Studenten zullen wel rondlopen, maar geen rondjes”

De 24-urenloop zal het dit jaar zonder de aanwezigheid van het VRG en Politika moeten stellen. De vertegenwoordigers van twee van de grootste kringen stellen vast dat het concept bij hun studenten niet meer aanslaat en laten het evenement dan ook links liggen.

Joris Beckers & Herman Loos

Wim Bollen, preses van het VRG, laat zich tijdens dit interview bijstaan door zijn rechterhand. Ook Guy Moors heeft met zijn kringmedewerkers van Politika vooraf een grondig gesprek gehad over mogelijke vragen. De niet-deelname is dus duidelijk zeer gevoelige materie voor de twee kringen.

Smeken

Veto: *Waarom doen jullie niet mee?*

Wim Bollen: «Daar zijn verschillende redenen voor. Ten eerste zien wij dat het merendeel van onze studenten niet gemotiveerd is om rondjes te komen lopen. Vorig jaar waren er een vijftigtal lopers en dat waren vooral eerstekenners en leden van het presidium. Het logische resultaat was dat wij enkele uren zonder lopers zaten en voorlaatste eindigden. Andere jaren konden wij enkel hoger eindigen omdat we prijzen verbonden aan individuele prestaties. Zo gaven we, bijvoorbeeld, een skireis weg. Dat resultaat was dus een beetje kunstmatig. Bovendien waren de proefexamens voor de eerste kandidatuur aanvankelijk op hetzelfde tijdstip gepland. Wij hebben moeten vaststellen dat we veel geld en tijd investeren in de 24-urenloop en dat zonder resultaat.»

Guy Moors: «Wij hebben onze deelname van vorig jaar geëvalueerd. Zo merkten we dat er van de 1800 mensen die Politika telt, er slechts 160 zijn komen lopen. Tel daar het aantal toeschouwers bij en je kwam aan niet zo veel meer. Als we dit resultaat vervolgens afwogen tegenover de hoeveelheid tijd, energie en geld die we erin gestoken hadden, dan sloeg de balans duidelijk in het nadeel van een nieuwe deelname over.»

Veto: *Het resultaat van Politika viel toch nog mee?*

Guy: «Dat was slechts schijn. Tussen 2 en 7 uur werd er bij ons ook slechts door een viertal mensen gelopen. 's Morgens zijn wij

in de aula's nog gaan smeken, maar er zijn amper een tiental mensen meegekomen. Er was echt wel genoeg publiciteit gemaakt in ons boekje, op het forum... en er was een gratis shuttle-dienst tussen de faculteit en het sportkot. Je kan het de studenten niet veel gemakkelijker maken. Het concept slaat gewoon niet meer aan. Op de twee avonden komt wel veel volk af, maar daartussen is al die organisatie soms echt wel voor niets. Omdat het VRG een tijd heeft stilgelegen, zijn zij de pisaal geworden, maar op een haar na was er bij ons hetzelfde gebeurd.»

Bleek

Veto: *Wie heeft de beslissing genomen?*

Wim: «Ons presidium heeft ook beslist aan de hand van de evaluatie van vorige jaren. Het is immers een feit dat Sportraad mensen en geld uit de kringen nodig heeft om de werking te garanderen. Aanvankelijk viel de algemene stemming positief uit. Vooral omdat men dacht dat we anders niet aan de Interfacultaire Bekercompetitie (IFB) mochten deelnemen. Die wekt immers meer interesse op bij onze studenten. Toen bleek dat dit niet het geval is, werd het debat opnieuw geopend. Een meerderheid stemde tegen, met als reden de tijd en het geld dat je er insteekt.»

Guy: «Hoewel de stemming binnen ons presidium redelijk nipt was, is iedereen het nu toch eens met de beslissing. Wij hebben immers een kleine basis en als vrijwilligers zorgt dit echt wel voor veel werk voor ons, waardoor het moeilijk wordt om mensen telkens opnieuw te motiveren. De beslissing zal elk jaar opnieuw genomen worden. Misschien vindt het volgende presidium ons wel een bende lamzakken.»

Veto: *Hoe waren de reacties bij de studenten?*

Guy: «Wij hebben onze beslissing bekend gemaakt in ons blaadje en op het forum. Daarop waren de discussies soms wel redelijk lang en heftig, maar als we ons standpunt toelichtten, hadden de meeste studenten wel begrip. Zelfs meer dan verwacht.»

Wim: «Vooral van de echte lopers kregen we redelijk wat reactie. Gewone studenten vinden het enkel jammer dat ze de sfeer aan de VRG-stand niet meer kunnen opsnuffen. Eigenlijk waren de reacties niet echt negatief. Ik denk dat het velen gewoon niet meer interesseert.»

Veto: *Hebben jullie alternatieven gepland?*

Wim: «De 24-urenloop is een jaarlijkse verliespost. Wij zijn van plan het budget in andere sportactiviteiten voor onze studenten te steken. Wij werken aan een project, maar dat staat nog in de kinderschoenen. Er zijn voorlopig nog statutaire- en verguningsproblemen. Het staat echter vast dat wij andere sportevenementen in elkaar zullen steken.»

Guy: «Er zijn wel enkele ideeën, maar nog niets is concreet.»

Spectaculair

Veto: *Hebben jullie nooit aan een verbond met een andere kring gedacht?*

Guy: «Daar hebben we inderdaad aan gedacht, maar de beslissing moest reeds genomen worden in de tweede week van het academiejaar. Op dat moment stond de kringwerking nog niet volledig op punt. Dat kwam dus veel te vroeg. Wat veel studenten ook niet weten, is dat de 24-urenloop, wat betreft de organisatie, aan de studentenmarathon gekoppeld wordt. Toch is het tekenend hoe het aantal ploegen jaar na jaar vermindert. Steeds meer kleine kringen komen samen op en nu beent die trend de grotere kringen bij.»

Wim: «Er is even aan gedacht om samen te gaan met Ekonomika en de gebruikelijke rivaliteit tussen onze kringen te laten spelen, maar die piste hebben we snel verlaten. Als we meedoen, dan is het alles op alles, anders hoeft het voor ons niet.»

Veto: *Hoe is eigenlijk jullie algemene houding naar Sportraad toe?*

Wim: «Wij willen Sportraad zeker niet links laten liggen. We sturen nog steeds medewerkers naar Sportraad voor het IFB, het LISST en de studentenmarathon. Wij hebben enkel onze bedenkingen over het concept van de 24-urenloop en deden voorstellen tot wijziging. Zo kan men bijvoorbeeld inkorten tot 12 uren om de moeilijke nachturen te vermijden of het

evenement kan wegens het koude weer naar het tweede semester verplaatst worden. We begrijpen uiteraard dat dit voor Sportraad minder spectaculair is.»

Guy: «Vanuit onze kring zijn dezelfde voorstellen gedaan. Daarna is er zelfs een brief naar Sportraad verstuurd. In de organisatie van dit jaar hebben ze dan het chronometreeren naar de tent verplaatst. Daardoor valt er één werkpost weg, maar 24u op de 250 is natuurlijk nog niet zo veel. Uiteindelijk is het vullen van de shiften niet de essentie van het probleem. Het is de interesse bij de studenten die ontbreekt. Daar zitten de semesterexamens natuurlijk ook voor iets tussen.»

Tegenevenement

Veto: *Zijn die nachtelijke problemen dan niet de uitdaging die de charme van de 24-urenloop uitmaakt?*

Wim: «Natuurlijk is dat een uitdaging, maar wij stellen vast dat de studenten niet gemotiveerd zijn om ze aan te gaan. Wij zijn overigens zeker niet de enigen die deze discussie voeren. Wij willen ook geen voorbeeld stellen, maar het zou wel kunnen dat de toekomst van de 24-urenloop op het spel staat.»

Veto: *Wat moeten jullie studenten nu volgende week doen?*

Guy: «Onze studenten kunnen meelopen voor andere kringen en bij voorkeur de kleinere. We zijn dan ook niet tegen de 24-urenloop en willen zeker geen publiek weghouden door één of ander tegenevenement te organiseren.»

Wim: «Wij organiseren een Soccer-TD volgende week, maar we gaan met het presidium in ieder geval supporteren op de 24-urenloop. De studenten kunnen uiteraard hetzelfde doen. Ik veronderstel dat ze niet zullen lopen voor andere kringen, tenzij misschien enkele *die-hards*. Ze lopen niet voor ons, waarom zouden ze

h e t
voor

“Het zou wel kunnen dat de toekomst van de 24-urenloop op het spel staat”

(foto: Pieter Baert)

Geen open-debatcultuur bij Sportraad

In het interview met de presessen in dit middelpunt haalde kringcoördinator Guy Moors van Politika reeds aan waarom zijn geleding de 24-urenloop dit jaar aan zich laat voorbijgaan. Hij maakte tevens van de gelegenheid gebruik om in naam van de kring zijn ongenoegen te uiten over de werking van Sportraad.

Dalende motivatie bij het studentenpubliek, een concept dat niet meer aanslaat, de ongelijke verhouding tussen de hoeveelheid tijd, geld en energie die geïnvesteerd worden en het uiteindelijke resultaat van de 24-urenloop; proef- en semesterexamens; enzovoort. Redenen genoeg om dit jaar niet deel te nemen aan het jaarlijks partijtje rondjes lopen op het Sportkot. De deelname van de andere Spora-activiteiten komt niet in het gedrang, maar over de 24-urenloop mag volgens Politika wel eens serieus nagedacht worden.

Daartoe formuleerde de kring een aantal conceptwijzigingen, die vervolgens aan Sportraad voorgelegd werden. Het beperkte aantal veranderingen — verplaatsing van het chronometreeren en limiet op de tentgrootte —

voor de nieuwe editie van de 24-urenloop, kon Politika echter niet overtuigen en de kring deelde mee dat ze niet meer geïnteresseerd was in een nieuwe deelname. Dit leidde tot een hevige discussie. Spora was natuurlijk niet blij met de afvallige kring en kwam in de problemen met de werkljsten voor de 24-urenloop. Alle deelnemende kringen leveren immers tevens het nodige werkvolk, dat voor zo'n organisatie onontbeerlijk is.

Politika hoopt nu dat Spora tot bezinning komt en grondig over het concept gaat nadenken. Hun deelname aan andere activiteiten van Sportraad komt vooralsnog niet in het gedrang.

Ja-knikkers

Toch heerst er onvrede bij Politika over de gang van zaken bij Sportraad. De kring van de studenten Sociale wetenschappen vindt dat de verschillende studentenvertegenwoordigers te weinig inbreng krijgen en enkel mogen komen luisteren naar de plannen van Sportraad.

Guy Moors: «Wij hebben niet het gevoel dat er een wisselwerking bestaat tussen de vertegenwoordigers van de verschillende kringen en het Spora-bureau. Sportraad aanvaardt alleen ja-knikkers. We willen natuurlijk geen afbreuk doen aan het vele werk dat ze in al hun activiteiten steken, maar we vragen wel inspraak. Wij zitten niet alleen in Sportraad om werkljsten te vullen.»

Het ongenoegen leeft al langer bij Politika, maar komt met de problemen rond de 24-urenloop mee aan de oppervlakte.

Guy: «We hopen dat er over het concept van de 24-urenloop gediscussieerd zal worden en vooral dat het een open discussie wordt. Er is meer inbreng van buitenaf nodig. Er wordt te weinig rekening gehouden met de feedback van de kringen. Voorlopig is het bij Sportraad nog te veel 'mijn kind, schoon kind'. Er mag niets negatiefs gezegd worden. Er heerst dan ook geen open-debatcultuur bij Spora.»

(jb/hl)

"Belgium: 7,6 points"

Dassault en Agusta. Het waren corruptieschandalen die het einde van een generatie betekenden. Maar elk land kent zijn schandalen, en corruptie is zonder twijfel één van de oorzaken van de armoede in bepaalde delen van de wereld. Over internationale corruptiebestrijding organiseerde de Kring voor Internationale Betrekkingen een lezing.

Lieven De Rouck

Het is wellicht duidelijk dat de opname in de wereldeconomie van heel wat landen wordt belet door wantoestanden en slecht beleid. In 2000 maakte de Peruviaanse ontwikkelings econoom Hernando De Soto naam met zijn *Het mysterie van het kapitaal*. Hij berekende dat er in de Zuid-Amerikaanse landen heel wat slapend kapitaal circuleert, dat echter niet als dusdanig wordt gerekend tot de officiële economie. Dat geld zou omgerekend liefst veertig keer zo veel zijn als alle buitenlandse hulp die sinds 1945 is gegeven. Onvoldoende uitgebouwde eigendomsrechten, corruptie en een enorme bureaucratie beletten een gezonde economische ontwikkeling.

Die bureaucratie en informele economie gaan ook vaak tezamen met een vernietigende corruptie. Daarover was François Vincke dus aan het woord. Hij is lid van de Raad van Bestuur van *Transparency Brussel* - onderdeel van *Transparency International* - en Voorzitter van de Anti-corruptie Commissie van de Internationale Kamer van Koophandel (ICC) in Parijs. *Transparency International* is bekend omwille van zijn klasseringen of indexen: jaarlijks maakt men de Corruption Perceptions Index (CPI) en de kortere Bribe Payers Index (BPI) bekend.

Zeventiende

Die laatste gaat uit van de vraag hoe groot de kans is dat bedrijven uit westerse landen met smeergeld zwaaien. België staat hier op een goede zesde plaats (BPI 2002). Slechtst scoren China en Rusland, de eerlijkste bedrijven zitten in Australië. Die BPI werd onder meer gestimuleerd door de ontwikkelingslanden omdat zij meestal onderaan staan in de CPI, terwijl ook bekend mag worden gemaakt waar het geld vandaan komt, meenden zij. In die CPI 2003 blijkt immers dat corruptie het ergst is in delen van Afrika, de voormalige Sovjet-Unie en Latijns-Amerika. België staat met 7.6 op

10 zeventiende, achter onder meer Finland (1), Nederland (7), en Groot-Brittannië (11), maar voor onder meer de VS (18), Italië (35), Griekenland (50) en Bangladesh, de laatste.

Vincke begon zijn uiteenzetting met een kort overzicht. In de jaren '70 waren er namelijk nogal wat schandalen in de VS (Lockhead), waarna de VS zich als morele redder opwierp en heel wat wetten met betrekking tot internationale corruptie in werking deed treden. In de jaren '90 deden ook profileerden ook enkele Europese landen zich: Agusta en Dassault in België, de *'faux factures'* en Elf in Frankrijk, *Tagentopoli* ('omkoopstad') en *Mani pulite* 'schone handen' in Italië, noem maar op.

Middenveld

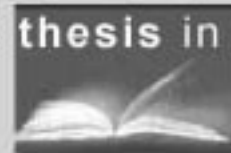
De wetgeving die de OESO (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) vanaf 1997 ingang deed vinden in enkele conventies, werd daarna erg belagrijk. Men zou hierbij ook omkopende bedrijven uit OESO-landen bestraffen. De OESO doet ook aan 'monitoring', samen met de 'civil society', het georganiseerde middenveld en vakbonden. Momenteel werkt men ook bij de VN aan een *Draft Convention*, die ambitieuzer, zowel qua aantal landen als qua diepgang, is dan voorgaande verdragen. Zo zou ook 'private-to-private' corruptie moeten worden aangepakt, waar het voorheen vooral corruptie door overheidsambtenaren betrof. Vincke verzekerde dat er al een weg is afgelegd, maar dat omkoping nog steeds bestaat op grote schaal, en "is killing several countries". Vanuit zijn functie bij de ICC verklaarde

Vincke dan ook dat een transparante markt ideaal is, zowel bij de vraag als aan de kant van het aanbod.

Na de uiteenzetting kwamen de vragen van het bonte, internationale gezelschap van toehoorders. Vincke gaf bijvoorbeeld - misschien verrassend - aan dat de banken zeker aan de kant van de corruptiebestrijding staan. Het bankgeheim is in zekere mate al geërodeerd en er is altijd wel enige controle mogelijk. Hij legde ook uit dat corruptie en zwart geld niet hetzelfde is, maar dat omkoopgeld wel vaak "laundred money" is. Ook de kandidaat-EU-lidstaten doen het niet altijd even goed. Vandaar dat de EU programma's is gestart om hen te helpen de corruptie te bestrijden, programma's die volgens Vincke echter te weinig efficiënt zijn. Passeerden verder de revue: de crisis in Zuid-Oost-Azië, het universele, niet-cultuurgebonden karakter van corruptie, het onjuiste cliché dat corruptie uiteindelijk welvaartsherverdelend zou werken, de verantwoordelijkheid van IMF en Wereldbank in de situatie van de ontwikkelingslanden, het voordeel van ICT, en zo voort. Een erg interessante, maar mentaal even vermoeiende avond.

Meer info op:
www.kib.be/
www.transparency.org

De perfecte thesis in vier stappen.

x Pionierswerk*

Kies een onderwerp dat nog niet uitentreuren behandeld is. Bekijk het eens met een **genderbril**: onontgonnen gebied verzekerd. Van economie tot geschiedenis, ruimtelijke ordening tot kunst: gender speelt een rol.

x Vliegende start

Maak een vliegende start met bronnenmateriaal geconcentreerd op één plek en doorzoekbaar via gespecialiseerde trefwoorden. Documentatiecentrum RoSa verzamelt alles rond gender, gelijke kansen en feminisme, geeft zelfs trefwoorden aan artikels en het mooiste van alles: de catalogus is helemaal vanuit je luie zetel thuis te raadplegen via www.rosadoc.be

x Stressvrij einde

Voor late vogels en controle freaks: ook als de universiteitsbibliotheken sluiten deze zomer, blijft Documentatiecentrum RoSa open.

x Toekomstvisie

Geef je thesis kans op een lang leven. Een - goede (!) - thesis met genderinvalshoek belandt op de rekken van onze druk bezochte bibliotheek. De generatie na u zal u eeuwig dankbaar zijn.

* RoSa bezit nog heel wat onverwerkte archieven. Geschiedkundigen met zin voor avontuur zijn altijd welkom.

Meer info over gender, gelijke kansen en feminisme bij

www.rosadoc.be

RoSa
Documentatiecentrum en Archief voor gelijke kansen, feminisme en vrouwenstudies.

Rol en Samenleving vzw

Koningsstraat 136, 1000 Brussel, tel.: 02/209.34.10

info@rosadoc.be

www.rosadoc.be

Veto geeft drie duotickets weg voor
ACOUSTIC NIGHT (7 nov. zaal Eden)
Stuur als de bliksem een mailtje naar
alfaset@chello.be

Een stad in de stad

Ondanks het wringen en wroeten op hun openingsfeest - je had amper plaats om je armen en benen los te gooien - lachte iedereen. Bij het zien van een bomvolle foyer, dronken van die typische sfeer zonder machismo, maar met een hart voor kunst, kon niemand het nog ontkennen: op deze plek mag je jezelf zijn.

Kurt Smeets

Welk geheim schuilt er achter die unieke sfeer, wie steekt er elk jaar opnieuw zo'n smaakvol programma in elkaar, vanwaar de aantrekkingskracht van dit gedurfde kunstencentrum? Steven Vandervelden, verantwoordelijk voor muziek en beeldende kunst, zet de bakens voor het komende seizoen uit en zocht mee naar het onvindbare antwoord op zoveel vragen.

Veto: *Vond je de openingsweek een geslaagd voorsmaakje?*

Steven Vandervelden: «Een openingsweek zou een openingsfeest moeten zijn en als je vrijdag zag hoe Postmen de week uitbundig afslot voor een volle zaal, denk ik dat we daarin geslaagd zijn. We boden een overzicht van wat we dit jaar gaan doen met af en toe wat pikante momenten zoals de middernachtvoorstelling *Porror 3*. Uit het goed gestoffeerde programma bleek eens te meer dat het een doorsnede was van al wat het Stuk te bieden heeft. *Jazz op zondag* is voor de eerste keer doorgegaan onder massale belangstelling en zal elke zondagavond de foyer opvrolijken. Vrijdag nam ook *Scapes* z'n start: elke week neemt een dj ons mee voor een unieke muzikale trip.»

Vorm

«Nadat met Klapstuk de dansliehebbers al ruim werden verwend, keerde theater eindelijk weer. De voorstelling van *STAN* is een voorschot op gezelschappen als *de Roovers* of *de Onderneming*, die zich allemaal op hetzelfde moment in hun carrière situeren. Ze bereiken reeds een groot publiek en hebben een heel verleden in het Stuk. Een groep als *Monk* is dan weer exemplarisch voor een jongere lichte theatermakers zoals *Skagen* en *Action Malaise* die we sinds een paar jaar op de voet volgen en waarvan we geregeld nieuw werk tonen. Bovendien belichtten we met *Porror 3* van *Ontroerend goed*, het hele jonge werk. Vaak gaat het dan om groepen die in onze opdracht werken en hier hun voorstelling vaste vorm geven.»

Veto: *Zoals tijdens de Séminaires op Klapstuk, waar jong talent zijn ding mocht doen?*

Vandervelden: «Niet helemaal, de Séminaires waren nog meer vrijblijvend, terwijl we selectiever zijn wanneer we artiesten vragen een voorstelling te produceren voor dit huis. Al bij al kan je wel stellen dat ons productiewerk een serieuze opstap betekent voor jonge kunstenaars. Ons project *Tijdelijke Autonome Zone* is daar een mooi voorbeeld van: vorig jaar leidde dat productiewerk tot enkele verrassende, fantastische voorstellingen. Ook de winnaars van de

Stukprijs krijgen een budget om hier aan een nieuwe voorstelling te werken. Afgelopen jaar ging die naar *Ontroerend goed* en van hen mag je dus in het voorjaar nieuw werk in première verwachten. Zelfs de dansvoorstelling van de openingsweek, *Dreamlands*, werd ondermeer in het Stuk geproduceerd. Arco Renz verbleef hier ook meer dan een week om verder te repeteren en te sleutelen aan zijn werk.»

Computerwizard

Veto: *Enkel beeldende kunst ontbrak.*

Vandervelden: «Het vraagt veel tijd en energie om voldoende aandacht te genereren voor beeldende kunst en de kans is groot dat het ten onder gaat aan het grote geweld van een openingsweek. In elk geval maken we dat gemis binnenkort ruimschoots goed met Kristof van Gestel en Martijn Olie die over twee weken in de Expozaal tentoonstellen. Op muzikaal vlak ontbrak *Vierkant*, een nieuwe reeks waarin we een computerwizard achter een laptop zetten in het midden van ons kleinste zaaltje, de Studio. Rondom liggen kussens en zorgt de vierhoekige opstelling van de boxen voor een prachtig quadrifonisch geluid. Een zalige trip voor elektronicafanaten.»

Veto: *Kunstenaars die een tijdje in het Stuk logeren en hier hun werken in elkaar steken, een waaier aan voorstellingen, een publiek dat nog*

We willen dat alles hier in beweging is, dat we een plek bieden waar frisse ideeën vaste vorm krijgen. Kunstenaars krijgen daar ook de tijd en de ruimte voor - we zijn geen bedrijf.»

«Op muzikaal vlak zijn we eerder receptief en focussen ons vooral op wat er zich afspeelt in de marge. Vertrekpunt is pop en rock, maar we zoeken werk met een neokantje. We trachten uit te groeien tot een platform waar kunstenaars in contact treden met elkaar: ze wisselen ideeën uit, gaan naar elkaars voorstellingen kijken. Daaruit blijkt hoe nauw productie verbonden is met presentatie: hoe meer je presenteert, hoe meer uitwisseling er is en hoe groter het publiek dat je bereikt om zulk vernieuwend werk te gaan kijken.»

Vrijwilligers

Veto: *Loop je soms niet het gevaar te experimenteren te worden, waardoor de drempel voor de toeschouwer steeds hoger wordt?*

Vandervelden: «Daar heb je zeker een punt. Het minimalisme van klapstuk schrikt ongetwijfeld sommigen af, maar tijdens een festival krijg je een uitgelezen kans om in de diepte te werken. Tijdens het jaar bieden we daarentegen een breder spectrum en als er toch werk tussen zit dat minder toegankelijk lijkt, voorzien we dat van eenvoudige teksten die de nodige uitleg leveren. Anderzijds

idealisme en dezelfde overgave als ten tijde van het oude Stuk. Onze vrijwilligers zorgen er mee voor dat we niet afglijden naar een bureaucratische machinerie. Zij participeren ook aan wat hier gebeurt. Natuurlijk moeten ze soms postertjes ophangen, maar we vragen hen om feedback bij onze werking. Ze zijn onze vorm van zelfkritiek en vrijwaren het artisanale en dynamische karakter van de vrijwilligersorganisatie waaruit we zijn gegroeid. Kunst kan immers niet gedijen in een sfeer van harteloze concurrentie, integendeel, meerdere cultuurcentra versterken mekaar. De ene graaft dieper in die kunstvorm, de ander spitst zich toe op dat domein en tezamen biedt je een waaier aan producten. Of in markteconomische termen: het product kan zonder moeite worden opgedeeld.»

Sex

Veto: *Nog een slotvraagje: welke voorstellingen mogen we zeker niet missen?*

Vandervelden: «Alles is de moeite! Maar ik wil er wel enkele uitpikken die ook een mooi beeld geven van hoe we te werk gaan. Binnenkort treedt hier Ari-up van The slits op. Ari-up was veertien jaar toen ze eind jaren '70 de eerste vrouwelijk punkband heeft opgericht. De sterke reggae-invloeden bevreemden haar muziek, maar wie goed luistert hoort die ook terugkomen bij wereldbekende punkgroepen als The Clash en The Sex Pistols. Verantwoordelijk voor die zuiderse tinten is Don Letts, die dj was in de Londense Roxy toen de grote punkbands daar optraden. Hij zal een dj-set spelen voor en na het concert van Ari-up. Een stukje onvergetelijke muziekgeschiedenis waaruit blijkt hoe nieuwe genres ontstaan wanneer artiesten elkaar ontmoeten en beïnvloeden, zoals dat vandaag nog steeds in ons huis gebeurt. Wat dans betreft, lijkt *Map* me van Charlotte Vanden Eynde een topper te worden. Ze onderzoekt onze lichamelijkeheid, speelt met projecties op lichamen, mutileert zichzelf. Theaterliehebbers mogen vooral Zolderling niet laten voorbijgaan. Zij brengen erg aangrijpend jeugdtheater over zeer herkenbare gevoelens als pesten, vriendschap en liefde. Voor elk wat wils dus!»

steeds aangroeit en in de foyer zijn stamcafé ontdekt. Het lijkt hier wel een stad in de stad!

Vandervelden: «Zo kan je het inderdaad formuleren. De architect van dit gebouw wilde ook zo'n ministad uitbouwen. Een huis met vele kamers waarin je je ondanks zijn grootte toch thuis voelt. Dat we bovendien kunstenaars werk laten produceren, vormt een van de voornaamste verschillen tussen ons kunstencentrum en een cultureel centrum. Als je kansen wil genereren voor jonge artiesten, moet je als organisator ervoor zorgen dat er een publiek voor is. Wanneer jong talent bij ons zijn creativiteit de vrije loop laat gaan, boren wij een publiek aan dat daarvoor open staat. Hun werken kunnen meegenieten van de belangstelling die de stukken van gevestigde waarden sowieso oproepen. Dat concept schuilde ook achter *Porror 3*: als je een kaart had gekocht voor een van de openingsvoorstellingen, kon je hem gratis gaan bekijken.

sta ik achter de stelling dat kunst met mensen spreekt. Misschien behoeft kunst geen mediator, als we een beetje moeite doen en ons open stellen, kan ze voor zichzelf spreken. Iemand die komt voor werk dat goed in de markt ligt, krijgt hier ruimschoots de kans om een keer een stuk te gaan zien dat meer vraagt van de toeschouwer. De ideale voorstelling is inderdaad slim, maar ook toegankelijk - al heft ze zichzelf niet op in een verklaring. Kunst moet bekijken.»

Veto: *En dat lukt, want jullie bereiken steeds meer mensen.*

Vandervelden: «In het oude Stuk stelde de accommodatie niet veel voor, bovendien kregen we een pak minder subsidies. Vroeger moest je op een houten bankje naar toneel kijken, nu zit je in een aangename zetel! Een groter aanbod, een gebouw dat leeft, allemaal zaken die bijdragen tot een breder publiek. Wel behouden we hetzelfde

Voor wie wil meevoelen hoe aangrijpend het banale kan zijn, heeft het Stuk vijf gratis duotickets klaarliggen voor 'Dat het 's ochtends ochtend wordt (het is geen hond)' van de Roovers! Te zien op 4, 5 en 6 november in de Soetzaal. Meer info op www.stuk.be, gratis programma-brochures aan het onthaal van het Stuk.

Voetbal

Je hoeft niet helemaal tot aan de velden van het sportkot te fietsen om een partijtje te kunnen sjotten. Ook binnen de stadswallen is er nog een plekje om een stevig matchke te spelen. Op het afgebakende asfalterrein wordt er dagelijks wel een derby Turkije/Leuven/Limburg tegen Marokko/West-Vlaanderen beslist. Buurtbewoners staan aan de zijlijn om de jonge gasten in het verweer te zien. Kleine jongens bewonderen de trapechniek van hun oudere helden. Grote jongens trappen zich de adem uit het lijf. Eens op het veld telt er nog maar één ding: voetbal! Het koppeltje dertienjarigen, wat verder onder een afdak, trekt zich niets aan van al dit balgeweld en begint aan een nieuw tornooi *tongdraaien*.

G*(e)spot in Leuven #4

Den Bruul

De werelden van de Leuvenaars en die van de studenten die er vertoeven, zijn strikt gescheiden. Ook de bijzondere plekjes in en rond het Leuvense blijven voor vele studenten een goed bewaard geheim. Toch zijn ze er.

Veto heeft zowel student als Leuenaar in huis en trekt er voor u op uit. Geen prikkeldraad, zaalwacht of Duitse herder houdt ons nog tegen de betere plekjes in Leuven of andere geheimen: ontboezemd in woord en beeld.

Den Bruul is een plekje voor de mensen van de ridderbuurt. Buurtbewoners in alle geuren en kleuren komen hier bijeen. Ook studenten die graag een balletje trappen, vinden hier wel wat medespelers. De Bruul vind je tussen de Brouwersstraat en de Perenboomstraat.

* *Grappig, geheimzinnig, gezellig, groots, gevaarlijk, groovy, gonzend, glooiend en gastvrij.*

De mannen van 't stad

Ook hier is er een stadsbeambte ijverig in de weer om de openbare toiletten proper te maken en de parken afvalvrij te houden. Gelukkig is er altijd wel een momentje in de drukke agenda om even een *klapke* te doen. Zo hoor je verhalen over 'de studenten' die hier na 22 uur nog komen balsporten. *"En wat doe je tegen die gasten, die hebben dan wat gedronken, dus ja... begint dan maar iet è."*

De conciërge van den Bruul heeft het ook niet begrepen op jonge snaken die met hun brommers door het park snorren. Hij heeft er ooit aangifte gedaan bij de politie. Een paar avonden later, vertelt hij me, hebben die jonge kereltjes hem wel staan opwachten en hem alle hoeken van het terrein laten zien. Zo zijn er nog massa's verhalen die hij me kan vertellen, maar de arbeid roept. Ik pols even voorzichtig naar het onveiligheidsgevoel. *"Och. Den ene zegt dit en den andere dat,"* krijg ik als antwoord.

Foto's en tekst: Pieter Baert

Het kotteke

Naast de zandbak is er een soort veranda waar mensen kunnen samenkomen om een kop koffie te drinken en wat bij te praten. Vier dametjes, één meneertje en een kleine keffer die zich even wil laten gelden, zitten rond een tafel. Ik zet mij er bij. *"Ha"* lachen ze. *"Ebt go ne fuuto koenne pakke von den andere uun 't werk? Goa zoat dan oek wel uup de justte moement gekuumen!"* Jolijt alom.

Ik informeer mij en het blijkt dat dit kotteke overdag open is 'vuu *alleman*'. Tussen het gesprek valt hier en daar eens iets over de vreemdelingen. Sommige van de dames komen blijkbaar na zeven uur het huis niet meer uit. Ik vraag hen of ze misschien al iets aan de hand hebben gehad. *"Neen, mijne joeng, er kan mij niks overkomen, want ik blijf 's avonds veilig binnen."* Ondertussen staat het 9-12 in het voordeel van de coalitieploeg Afrika/filosofie. Het mistroostige allerheiligenweer heeft in het winteruur een partner gevonden om me de aftocht te doen blazen.

"Ik geniet van zowel *Citizen Kane* als van *The Terminator*"

De ganze week waarde als een hardnekkig spook de volgende vraag door ons hoofd: met wie kunnen we deze reeks inzetten? Zelden was een antwoord echter zo vanzelfsprekend en voor de hand liggend: een professor filmgeschiedenis natuurlijk! Dat deze man zijn titel niet gestolen heeft, mag dan ook blijken uit het volgende.

Hannes Dedeurwaerder

Wilhelmus Hesling: «Ik zie heel veel films. Elke dag minstens één. Helaas veel te weinig in de bioscoop. Ik kijk vooral naar de Franse betaaltelevisie, die een aantal heel sterke *cinéfiel* zenders heeft, waarop bekende en minder bekende films worden getoond. Daar laaf ik mij aan, zowel aan nieuwe films als aan films die ik opnieuw wil bekijken. Ik dompel mij daar echt in onder. Mijn favoriete film? Dat is een lastige vraag voor een cinefiel als ik. Ik hou van kleur, van zwart-wit, van commercieel, van kunstzinnig; ik kan zowel genieten van *Citizen Kane* als van *The Terminator*. Soms kunnen ook louter scènes erg mooi zijn, bijvoorbeeld in *Le Mépris* van Godard, door het gebruik van kleur en muziek.»

«Als ik echter als filmfiethebber én filmwetenschapper een film in zijn totaliteit moet kiezen, dan ga ik voor *Barry Lyndon* van Stanley Kubrick, die in diens oeuvre jammer genoeg wat ondergewaardeerd wordt. Ik zag hem voor het eerst in 1975, als student, en sindsdien ben ik hem blijven bewonderen en heb ik er steeds weer nieuwe dingen in ontdekt. Nu vraagt u mij natuurlijk waarom hij dan zo goed is. (*lacht*) Om een heleboel redenen: het is ten eerste een bijzonder intelligente literatuurverfilming van een boek van William Thackeray, zeg maar de concurrent van Charles Dickens in de negentiende eeuw. Het is een lastige roman om te adapteren, maar Kubrick heeft dat op een knappe manier gedaan en de satire van het boek op zijn eigen manier weten te bewaren.»

«Puur filmisch is er natuurlijk de beeldregie, het acteren, de muziek. Al die vormaspecten die samen een film maken zijn perfect geïntegreerd, op een enorm beheerste manier, eigen aan Kubrick die graag de controle hield. Het is één van de meest geslaagde historische films *tout court*, die zich afspeelt op het einde van de achttiende eeuw, wanneer het Ancien Régime langzaam overgaat in een meer moderne burgermaatschappij. Kubrick heeft op een erg scherpe manier kritiek weten te leveren op het verval de aristocratische samenleving; met de komst van de moderniteit kwam immers ook het opportunisme en materialisme.»

«Ten slotte, want ik kan hierover blijven doorgaan: films hebben meestal wel een boodschap en lijken daarom wat op sprookjes. Ze gaan met andere woorden over de mens zelf. In deze tragikomische film toont Kubrick hoe het individu op alle mogelijke manieren controle over zijn leven tracht te behouden, terwijl hij door toeval en willekeur voortdurend uit balans wordt gebracht. Daarom is die film universeel en actueel, zelfs al speelt hij zich dan af in de achttiende eeuw.»

«Hoewel ik een zekere affiniteit heb met de wat oudere films, let ik er voor op niet in de val te trappen van 'vroeger was alles beter'. Ik beken wel dat ik me er soms eens aan bezondig, dat ik me afvraag: waar is de tijd van de grote films van Visconti, Welles, Kubrick, Fellini, enzovoort. In de plaats daarvan zijn echter andere, verschrikkelijk interessante films gemaakt en bovendien: vroeger werden óók middelmatige films geproduceerd. Dat verliest men wel eens uit het oog.»

ZOEK DE FUNCTIONELE DT-FOUT!

Zed u neer en geniet van de film

Likkebaardend wachten de studiobonzen en het popcornpubliek voor de derde maal de komst af van Neo, Frodo en Harry Potter, die met veel poeha de strijd om de zilveren schermen zullen beslechten. Gelukkig bestaat er ook nog zoiets als *Cinema Zed*, die al dat commerciële geweld een les in bescheidenheid tracht te geven met een aanbod van meer bescheiden (en meer verdienstelijke?) films. Veto snuffelde voor u in het veelbelovende novemberaanbod.

Vorige maand kon de filmfiethebber zich verlekken aan een mooi, gevarieerd en, naar goede gewoonte, eigenzinnig aanbod: oerdegelijke klassiekers (*Citizen Kane*), legendarische muziekfilms (*Ziggy Stardust and the Spiders from Mars*), eigentijdse treurnis (*Lilya 4-ever*) en meer van dat fraais konden talloze netvliezen verleiden. November biedt meer van dat pelliculegeweld en laat bovendien reeds voor de derde maal het Holebi-filmfestival op de kijker los.

De glamrockverheerlijking *Velvet Goldmine* bewees dat Todd Haynes een aardig potje kan regisseren, hetgeen de man verdienstelijk bevestigde met *Far from heaven*, een drama dat zich afspeelt in het schijnheilige en oppervlakkige Californische suburbia van de jaren vijftig en allerlei toenmalige taboes (zwarten, homoseksualiteit) zonder enig melodrama in beeld brengt. Julianne Moore streek er terecht een oscarnominatie voor op. Een andere recente release is *Secretary*, een tragikomische en bevreemdende film over een secretaresse die zichzelf voortdurend vermindert, hetgeen bij haar baas, de melkmuil James Spader, tot heel wat wenkbrauwgefrons leidt. De film werd bedolven onder nominaties en prijzen en zou dus eigenlijk ook uw aandacht moeten verdienen.

Huishoudster

Dat het niet allemaal Amerikaans hoeft te zijn, bewijzen het Tadzjikistaanse *L'ange de l'épaule droite*, die, gedrenkt in magie, het verhaal vertelt van een man wiens stervende moeder hem een flinke loer lapt, en *Domésticas*, een Braziliaanse, half documentaire ode aan het edele beroep van huishoudster. Wie enige maanden geleden *Cidade de Deus* zag, weet maar al te goed dat Zuid-Amerika qua geweldige cinema niet moet onderdoen voor Hollywood. Hopelijk stoten we geen erasmusstudenten uit Tadzjikistan voor het hoofd door te bekennen dat wij het filmgebeuren aldaar niet echt op de voet hebben gevolgd en ons dus geen soortgelijke uitspraken over dat land kunnen permitteren...

Met *Les triplettes de Belleville* heeft

Sylvain Chomet een animatiefilm gemaakt die ver wegblijft van Disney en Dreamwork: geen astronomische budgetten en miljoenen pixels, maar een haast ambachtelijk, nostalgisch, woordenloos werkstuk over een depressieve wielrenner die ontvoerd wordt naar Belleville. Wie het eerder op echte kitscherige sciencefiction heeft, moet naar *Mutant Aliens*, waarin een verbolgen astronaut met vijf buitenaardse wezens de aarde een lesje komt leren. Geanimeerd en amusant. Zeer benieuwd zijn wij tevens naar *Spirited Away*, een betoverende Japanse animatiefilm die intussen een serieus palmares heeft vergaard: eerste animatiefilm die met de Gouden Beer van Berlijn ging lopen, eerste niet-Amerikaanse winnaar van de animatieoscar, grootste filmhit aller tijden in Japan. Wij houden bevend van opwinding ons ticket reeds in onze bezwete handpalm en hopen van de lezer niets minder dan hetzelfde.

Erwtachtig

Ok, hij staat gerangschikt onder de jeugdfilms, maar wie *Monsters Inc.* nog niet heeft gezien, rept zich op woensdag- of zaterdagmiddag beter naar Cinema Zed, want een grappiger animatiefilm krijgt u dit jaar wellicht niet meer te zien. Billy Cristal leent zijn stem aan een erwtachtig éénogig monster dat de naam Mike Wazowsky draagt. En dat is slechts één van de argumenten...

Wat de klassiekers betreft, is november wederom smullen geblazen. *Modern times* van Charlie Chaplin is veruit de meest hilarische komedie van de twintigste eeuw en slaagt er bovendien in op een subtiele manier een aanklacht te vormen tegen het kille en niets ontziende kapitalisme. Verplichte kost voor iedereen met ogen! Net zoals *The killing* trouwens, een vroege film van De Meester (Stanley Kubrick) en tevens een ontstellend spannende brok cinema die de roodfluwelen zetels van Cinema Zed doorweekt zal achterlaten. Op basis van deze film won Kubrick trouwens voor goed het vertrouwen van Hollywood en mocht hij zijn tanden zetten in het peperdure Romeinsepos *Spartacus*. Om u nóg sneller te doen lopen...

Wie ten slotte een maffe documentaire wil zien, haast zich naar *Cinemanía*, waarin vijf filmverslaafden worden gevolgd. De wereldvreemden in kwestie haasten zich 's morgens met boterhammen naar de bioscoop, vervolgens naar een andere bioscoop en ten slotte naar nog een stuk of wat bioscopen om uiteindelijk de volgende dag hetzelfde te doen. Mensen die afwillen van een bedenkelijke reputatie, trakteren hun omgeving op tickets voor deze documentaire. Het is maar een tip.

Voor meer details, neem de folder van Cinema Zed ter hand of surfen naar www.cinemazed.be.

(hd)

Homo wezen kan ernstige gevolgen hebben

Van 5 tot 19 november kun je in Cinema Zed, het Filmmuseum en de Studio's terecht voor een film-aanbod dat de holebi in de kijker plaatst. Onbekende films worden afgewisseld met regelrechte klassiekers. Als pronkstuk is er een exclusieve avant-première, als afsluiter een fuif.

Hannes Dedeurwaerder

Reeds voor de derde maal kan men her en der in Leuven terecht voor een reeks films die een lans breken voor homo's, lesbiennes en biseksuelen. Bedoeling is, aldus de kleurrijke folder, "15 dagen een holebivriendelijk klimaat in het Leuvense stadsbeeld brengen". Uiteraard kan ook de hetero met dit aanbod zijn filmhonger stillen. Dat is zelfs mede de bedoeling. Even een kijkje wagen.

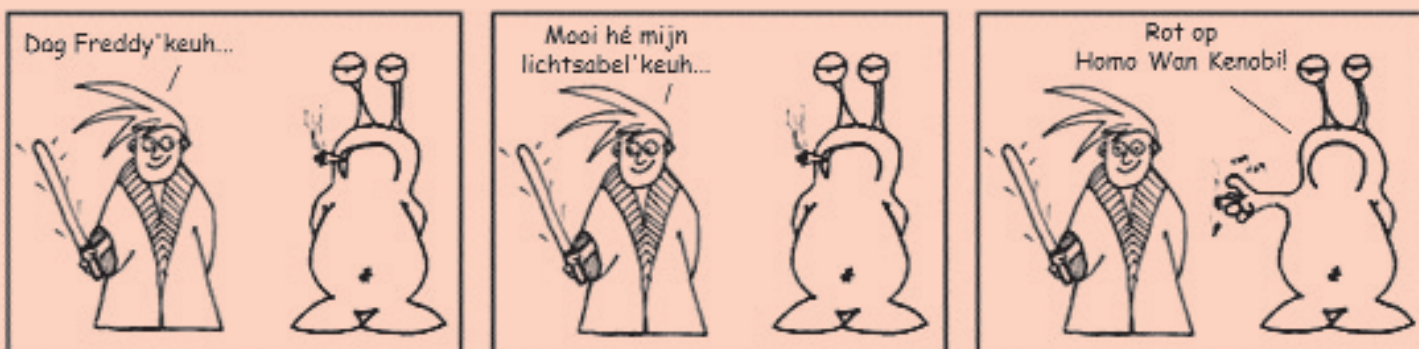
The sum of us toont een jonge Russell Crowe wiens vader besluit om hem een handje te helpen in diens zoektocht naar de (letterlijk) ware Jacob. Een leuk concept, hopelijk ook een leuke film. Naast deze Australische prent kan de anglofiel ook gaan kijken naar *Philadelphia*, die Tom Hanks zijn eerste oscar opleverde. Hij speelt een homo die aan aids lijdt en daarom ontslagen wordt. Zijn advocaat is een homofoob en dat zorgt voor de nodige complicaties. Hollywood en holebi gaan eveneens hand in hand in *Boys don't cry*, een verhaal over een jongen die met andere jongens optrekt en lol trapt, maar in feite een vermomd meisje is. Ook Hilary Swank mocht voor haar prestatie het felbegeerde beeldje mee naar huis nemen.

Ook de Europese cinema is goed vertegenwoordigd: in het Franse *Gazon maudit* krijgt een echtgenoot af te rekenen met een lesbische die zijn vrouw tracht af te snoepen. En 'onze' Robbe De Hert bewijst er met *Maria Danneels* dat ook Vlaanderen in haar films het over andersgeaardheid durft te hebben. Waarmee we geenszins de Nederlanders uit het oog verliezen, want hun bijdrage is *De vierde man*, een film gebaseerd op een scenario van Gerard Reve, misschien wel de meest beruchte en gevierde homo boven de Moerdijk. De onvermijdelijke Almodovar vergast ons op *Labirinto de Pasiones* en de tekenfilmfiethebber komt aan zijn trekken met het Duitse *Der bewegte Mann*. Om ons eraan te herinneren dat het ook in het echt gebeurt, serveert het festival de (hilarische) documentaires *Lock up your sons and daughters* en *Beefcake*.

www.holebileuven.be.

Freddy

door Sh3L14C

<http://users.pandora.be/shellaceby/>

Het elixir

Episode 07

WAT VOORAFGING: Op de begrafenis van Nonkel Door volgde Nico een gesprek tussen enkele mannen. Ze praatten over hun vroegere samenwerking met Nonkel Door en een zeer belangrijke formule die ze tegen elke prijs in hun bezit willen krijgen. Nico beseft dat het wel eens de formule zou kunnen zijn die hij van Nonkel Door gekregen heeft. Hij ging terug naar de koffietafel om de mannen te zoeken.

Hij vond de man met het brilletje samen met de man die hij collega Vinke had genoemd in de vestiaire waar die collega Vinke de andere in zijn jas hielp. Nu hij voor hen stond, voelde Nico zich klein en jongensachtig. De mannen waren minstens over de zeventig, de wijsheid stond op hun gezicht te lezen. Wat moest hij tegen hen zeggen?

"Excuseer, mijne heren," begon hij, de beleefdheidslessen van zijn moeder in acht nemend. "Ik zat daarnet toevallig naast u aan tafel en ik heb enkele flarden van uw gesprek opgevangen. Iets over een formule?"

De twee mannen keken Nico nu aan, zeer geïnteresseerd, maar ook zeer intimiderend.

Nico voelde zich niet meer op zijn gemak. "Wat is er over die formule?" vroeg de man met het brilletje.

"Wel, misschien... ik dacht... ik heb..." Nico moest herademen om uit zijn woorden te geraken. "Nonkel Door, Isidoor Van Nieuwenhuize, heeft dertig jaar geleden in mijn ouderlijke huis ingewoond. Toen hij vertrok, heeft hij iets nagelaten, aan mij. Het was een kistje met daarin een oud papier met allemaal vreemde tekens op. Ik wist toen niet wat het betekende en ik heb na een beetje zoeken het ding ergens weggezet, waar ik het ben vergeten. Maar nu dacht ik er opnieuw aan... het zou wel eens de formule kunnen zijn waarover u sprak."

De twee mannen keken elkaar aan, ongeloof en verbijstering stond te lezen in hun ogen. "Ben je hier zeker van? Het is erg belangrijk dat we weten dat het de juiste formule is." vroeg collega Vinke nu.

"Neen, ik ben niet zeker. Ik bedoel, niet helemaal, natuurlijk. Het is in elk geval een papier van Nonkel Door. Misschien, als u er eens naar kijkt, kan u wel zeggen of het de formule is of niet."

"Heb je het papier hier?"

"Neen, en ik zal er ook wel even naar moeten zoeken, maar ik heb het ergens nog liggen. Daar ben ik zeker van. Ik vind het wel."

De kleine man met het brilletje keek nu naar de grond. Zijn handen had hij tegen elkaar gedrukt, de vingertoppen tegen zijn neus en mond. Collega Vinke zweeg, keek naar hem.

"Wat denk je?" vroeg die toen. De gebilde man knikte als antwoord. "Luister," zei hij dan tegen Nico, "ik wil die formule, tegen elke prijs. Ik geef u mijn nummer en als u ze vindt, spreken we een datum af om de koop te regelen."

"Ik zoek geen geld," antwoordde Nico, maar de man reageerde er niet op, schoof een visitekaartje uit zijn portefeuille en gaf het aan Nico. "Bel me," zei hij enkel nog en verliet de vestiaire, op de voet gevolgd door collega Vinke. Nico bleef alleen achter, het hagelwitte visitekaartje in de hand. 'Paul Nuyens', stond erop, gevolgd door een adres en een telefoonnummer. Geen beroep, geen functie, geen bedrijfsnaam.

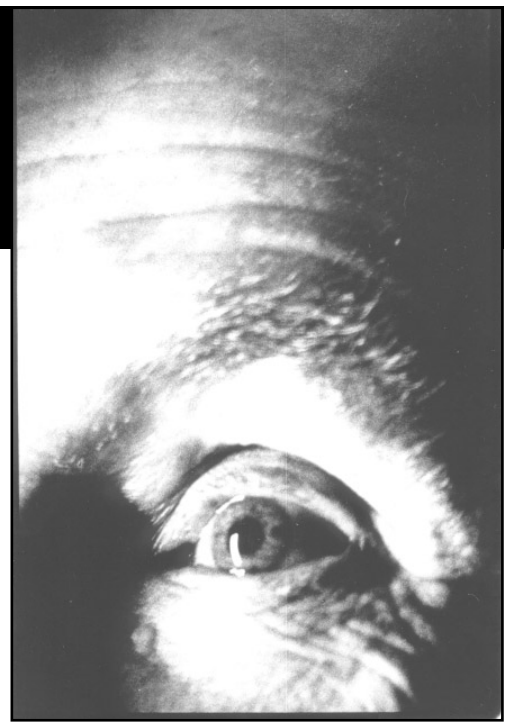
Voor de tweede nacht op rij kon Nico de slaap niet vatten, maar deze keer wilde hij er Inge zo min mogelijk mee storen. Hij stond op, verliet de slaapkamer en bekeek het donkere appartement. Licht aandoen of muziek opzetten, was uitgesloten, dus zette hij zich gewoon in de zetel, keek naar de kale muur voor hem.

Op de terugweg van de begrafenis had hij zich zitten afvragen wat de formule zou opleveren. Daarover hadden de mannen niet gesproken. Automatisch had Nico gedacht aan een medicijn, maar het kon ook iets totaal anders zijn. Misschien was het een product dat zou inslaan als een bom. Of erger nog, misschien was het een bom. Nico kende niets van de mannen, buiten het telefoonnummer van één van hen. En eerlijk gezegd wist hij al even weinig over Nonkel Door. De man had vijf jaar bij hen gewoond en Nico wist niet wat de man deed als beroep, waar hij te voren gewoond had, waar hij geboren was.

Het hoefde zelfs niet te zijn dat Nonkel Door zelf slechte bedoelingen had met deze mysterieuze zaak. Als hij een doodbrave man was, maar omringd door booswichten, kon het al erg genoeg zijn. Het leek zelfs erg logisch. Nonkel Door vindt iets uit, ziet de mogelijkheden van zijn ontdekking in en vreest voor de hebzucht of vernielzucht van zijn medewerkers. De formule moet geheim gehouden worden, ze moet ergens terecht komen waar zijn medewerkers nooit zullen zoeken. Een jongen van tien jaar in een klein Vlaams dorp is dan de ideale oplossing. Nico was blij dat hij de formule al die jaren had kunnen bewaren, als het tenminste werkelijk iets destructiefs was dat erachter schuilging.

Had die Paul Nuyens niet gezegd dat hij de formule wilde kopen, tegen elke prijs? Dat wilde zeggen dat de formule of veel waard was, wat uiteraard een mogelijkheid was, of erg begeerd. Erg begeerd door een man die Nico niet kende, dat kon wel eens gevaren opleveren. Alle voorzichtigheid waar Nonkel Door dan zo voor had gezorgd, zou worden tenietgedaan als Nico nu de telefoon pakte, die Nuyens belde en doodleuk zei wanneer die de formule kon komen halen. Nico mocht niet roekeloos zijn nu. Hij moest eerst meer te weten komen over de formule alvorens hij de man zomaar in vertrouwen zou nemen.

Hij besloot om morgen de man te bellen en hem te melden dat de formule niet te koop was, tegen geen prijs, als Nico niet eerst ingewijd zou worden in het mysterie en betrokken zou blijven bij het verdere verloop. Zo wist hij niet enkel op voorhand wat hij precies verkocht, hij zou er ook achter kunnen komen wat het pro-

duct in werkelijkheid was als de man tegen hem zou gelogen hebben.

Het was half elf 's morgens en Inge zat nog in pyjama aan de ontbijt tafel toen Nico besloot dat hij lang genoeg gewacht had. Tegen Inge zei hij dat hij een man moest bellen in verband met het werk. Ze had gevraagd waarom hij dat op zondag moest doen. Nico zocht naar een excuus, mompelde dat de man de volgende dag op reis zou vertrekken en dat het nu geregeld moest worden.

"Op een zondag?"

"Ja, op een zondag!" had Nico kortaf geantwoord. Hij had de draagbare telefoon genomen en was in de kleine kamer aan de achterkant van het appartement gaan zitten. Nico wachtte drie tellen, diepte dan het kaartje uit zijn portefeuille op en vormde het nummer. Na een moment stilte volgde de beltoon.

"Paul Nuyens."

Nico moest even slikken voor hij zijn stem terug vond. Dan zei hij: "Goeiemorgen, meneer Nuyens. U spreekt met Nico Vranken, de man van de formule." De man van de formule, hoorde hij zichzelf zeggen en hij moest spontaan glimlachen. 'De man van de formule'.

"Meneer Vranken, goeiemorgen. Wat leuk dat u zo snel belt. Heeft u de formule gevonden?"

Het was het eerste wat Nico had gedaan toen hij was thuisgekomen. Hij had zijn ouders, duidelijk tegen de zin van zijn moeder, snel naar huis gebracht. Tegen Inge had hij niet veel gezegd, had enkel gevraagd waar de kartonnen dozen stonden die hij nog altijd niet had uitgepakt. Vanonder in de zwaarste doos, onder cursussen en oude platen, lag het kistje, de sleutel er nog op. Daarin stak nog altijd, breekbaar en broos, het vergeelde papier. Nico had er tien volle minuten zwijgend naar zitten kijken, was er nog steeds niet wijzer uit geworden.

"Ik heb de formule, maar ik wil niet verkopen." voegde Nico eraan toe.

"Hoe bedoelt u?" Nuyens was duidelijk uit zijn lood geslagen.

"Ik heb de formule in alle vertrouwen gekregen van Nonkel Door en ik wil dat vertrouwen niet schaden door de formule aan de eerste de beste door te spelen..." Nico zweeg plots, misschien was hij niet erg beleefd op deze manier. "Ik verkoop niet zonder te weten waarvoor de formule dient of wat u ermee van plan bent. Ik geloof in uw goede bedoelingen, maar ik hoop dat u begrijpt dat ik dit niet zomaar verkoop zonder te informeren naar die bedoelingen. Tenslotte, dat zou u ook niet doen."

De andere kant zweeg een lange tijd. Zo lang zelfs dat Nico even dacht dat Nuyens er niet meer was.

"Goed," antwoordde die ten slotte, "wat wilt u weten?"

Henrica'h

(Wordt vervolgd...)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Kondig het gratis aan in de

e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

OUDE MARKT 13

Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Stop het gratis in de database

Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Veto
 's-Meiersstraat 5
 3000 Leuven
 Tel 016/22.44.38
 Fax 016/22.01.03
 e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
 Nummer 7
 3 november 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
 Joris Beckers

Hoofdredacteur:
 Kris Malefason
Redactiesecretaris:
 Joris Beckers

Redactie:
 Laurens De Koster, Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
 Pieter Baert, Joris Beckers, Bruno Debbaut, Ben Deboeck, Hannes Dedeurwaerder, Lieven De Rouck, Dries De Smet, Maarten Hermans, Ruben Lecok, Thomas Leys, Herman Loos, Annick Lories, Kris Malefason, Kurt Smeets, Sven Vannecke, Tijl Vereenoghe, Hanne Vermeiren.

Doka:
 Pieter Baert

Cartoons:
 Sh3LL4C, Ward.

DTP:
 Joris Beckers, Ben Deboeck, Kris Malefason, Tijl Vereenoghe, Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
 Joris Beckers, Thomas Leys, Kris Malefason.

Internet:
 http://www.veto.be
Nieuwsgroep:
 kotnet.veto

Publiciteit:
 Alfaset cvba - Leen Cuypers
 alfaset@chello.be
 016/22.04.66

Drukkerij:
 Kempenland (Herentals)
Oplage:
 9000 exemplaren

ISSN-nummer:
 0773-5162

Abonnementen
 Binnenland: 10 euro
 Buitenland: 25 euro
 Overschrijven op rekeningnummer:
 001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, hermafrodieten,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Beste drukker,
 deze advertentie
 (12.5cm breed
 19.5cm hoog)
 wordt aangeleverd door
 Thomas Cook
 (Margriet Deblock
 09/2484773 of)
 per ISDN

Agenda

3/11 tot 17/11

Student Aid: 03/11 om 20:00 u: Afrikaanse film 'Abouna' van Mahamat-saleh Haroun, VHI 00.10

KIB: 03/11 om 20:00 u: Studentendebat 'Arafat, Sharon: who's to blame?' Debat in het Engels, Café Den Artiest

Student Aid: 04/11 om 18:00 u: Volkskeuken Cocoyam

Student Aid: 04/11 om 20:00 u: Café Ethiopië, Los Buenos

Student Aid: 05/11 om 13:30 u: Bezoek Afrikamuseum Tervuren

KIB: 05/11 om 20:00 u: Groot China-Paneldebat 'China: een nieuwe wereldmacht?' met Johan Maricou, voormalig ambassadeur in Peking, Chris Morel, voormalig topman Alcatel en ereburger Shanghai en Sylvain Plaschaert, professor emeritus Sinologie, debat in het Nederlands, aula Zeger van Hee in De Valk

Animo Leuven: 05/11 om 20:00 u: Gesprekavond met Bert Anciaux, Café Den Artiest

Student Aid: 05/11 om 21:00 u: Salsa-initiatie en aansluitend wereldmuziek-fuif, De Blauwe Kater

Masereelfonds-Leuven: 06/11 om 20:00 u: Boekwijzer: Verzet als schepende kracht (Aubenas & Benasayag); dialoog tussen Roger Jacobs (co-auteur Het pomphuis van de 21e eeuw) en Peter Tom Jones (co-auteur Ya basta! & Esperanza!) CC Oratoriënhof

www.veto.be

Kunstenaars tegen de muur

Het Stuk en Kultuurraad lanceren een nieuw project om studenten de kans te bieden hun artistieke ei te leggen. Gebruik maken van repetitieruimte, eigen werk tentoonstellen, ontlenen van technisch materiaal en dergelijke meer, behoort tot de mogelijkheden voor al wie professioneel aan de slag wil met dans, fotografie, film, theater...

Studenten Culturele Studies onderzoeken hoe dit praktisch gerealiseerd kan worden. Daarom willen ze weten waar het schoentje knelt. Kom naar de 'Kunstenaars tegen de muur'-bijeenkomst en laat weten wat je op artistiek vlak wil bereiken en hoe ze je daarbij kunnen helpen.

'Kunstenaars tegen de muur' vindt op 4 november om 20u in de Ludo Verbeekzaal, op de derde verdieping van het Stuk, plaats. Mail je naam, studierichting en kunst-discipline naar kunstenaarstegendemuur@hotmail.com.

Buspassen

Vergeet niet je naam en studentnummer op je gratis buspas te zetten. Zonder deze gegevens is de kaart ongeldig en zwaaien er boetes.

De volgende Veto

Volgend weekend gaat Veto zich herbronnen op een vormingsdriedaagse. Daarom zal er op maandag 10 november geen nummer verschijnen. De eerstvolgende Veto zal vanaf maandagnamiddag 17 november in de bakken liggen.

Ad Valvas

3/11 tot 17/11

ROMANIA

• 04/11 om 20:00 u: 24-urenloop: het eerste en het laatste uur worden met heel Letteren gelopen, Romania loopt apart van 23u tot 24u (4 nov), van 7u tot 9u en van 17u tot 18u (5 nov), Sportkot

CANONICA

• 05/11 om 20:00 u: Cantus Ambiorix

LETTEREN

• 06/11 om 22:00 u: Fuif, Albatros

VTK

• 05/11 om 20:00 u: Soccer-TD met Celtic-Anderlecht op groot scherm, Musicafé

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 14.00 u binnen zijn, liefst via e-mail op veto@veto.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement:

voor 10 euro wekelijks

in je bus.

001-0959719-77

Oplossing

kruiswoordraadsel 6:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	a	n	o	u	k		f	o	r	d
2	l	e	e	k		s	e	r	i	e
3	s	i	r		s	m	e	k	e	n
4		g	o	k	t	e		a	l	k
5	z		s	n	a	u	w		s	e
6	e	k		a	l	l	e	s		n
7	p	a	d		k	e	b	a	b	
8	p	r	e	k	e	n		b	r	a
9	o	n	z	i	n		b	e	e	r
10	s	t	e	m		v	o	l	l	e

Einde

Een tijd van consumeren en produceren

Veto: Wat zijn de mooie en minder mooie kantjes van het preserschap?

Kris Van Broeck: «Je leert als preses heel wat mensen kennen. Telkens als ik een pintje ga drinken, kom ik sowieso enkele mensen tegen die ik ken. Als preses leer je ook werken in een iets professionelere omgeving; Ekonomika is tenslotte een vzw. Minder leuk is dat niet iedereen steeds mijn werk ziet. Vooral binnen Ekonomika durft men wel eens vergeten dat ik constant bezig ben. Elke vice-preses heeft zijn comité en medewerkers helpen binnen zo'n comité. Ik heb dat comitégevoel niet meer als preses.»

Veto: Valt het preserschap te combineren met een relatie?

Kris: «Dat is niet altijd even gemakkelijk. Ik ben al twee en een half jaar samen met mijn vriendin. Zij zag mijn engagement in Ekonomika steeds intensiever worden: comitélid, jaarverantwoordelijk en nu preses. Elke avond is er wel iets te doen. Als je lief daar niet in meedraait is dat verdomd moeilijk. Dit geeft af en toe wat wrijving. Uiteindelijk slagen we erin om elkaar geregeld te zien. Overdag ga ik wat meer langs en ook in het weekend werken we wat bij. Tot nu toe is het gelukt om bij haar te blijven. Of laten we het misschien omdraaien: het is haar gelukt om bij mij te blijven.»

Veto: Vergroot het preseslijntje erotische uitstraling?

Kris: «Pfff. Dat weet ik niet. Je komt makkelijker met mensen in contact, maar in Ekonomika gaat het er altijd gemoedelijk aan toe. En daarenboven: ik mag niet hé (lacht).»

Veto: Heeft een preses meer macht dan een gewone student?

Kris: «Misschien heb ik meer invloed, maar meer macht, nee. Ik heb natuurlijk meer inspraak omdat ik Ekonomika vertegenwoordig in de faculteitsraad en in de kringraad. Soms kan ik het presidium als argument gebruiken. Ik moet nu bijvoorbeeld nog op zoek naar een thesistitel. En ook de verplichte taallessen kan ik dankzij mijn functie geldig brossen. Al pakt dat wel niet bij elke prof. Deze voordelen wegen trouwens niet op tegen het werk dat ik erin steek. Preses zijn is een beetje idealisme zeker?»

Veto: Is het presidium belangrijk voor de gewone student?

Kris: «Je zal altijd twee groepen studenten aantreffen. De ene groep kan het geen kloon schelen waar het presidium mee bezig is, wat we ook doen. Het is de andere groep die het voor mij de moeite waard maakt. Het is één van onze doelstellingen om de betrokkenheid van de studenten te verhogen. We proberen onze leden ook zo goed mogelijk te informeren, want tenslotte vertegenwoordigen we alle studenten van onze faculteit. We houden dan ook informatievergaderingen en plaatsen vaak belangrijke informatie op onze webstek.»

«We zijn erg trots op deze website. Daar verschijnen ook geregeld foto's van onze activiteiten en je kan er chatten op ons forum. Voor deze onderdelen moet je wel inloggen, want bij ons leeft de mythe dat ouders wel eens op onze website zouden kunnen gaan rondneuzen. Dat mogen ze, maar misschien zien ze bepaalde onderdelen toch maar beter niet.»

Niemand

Veto: Als je één iets in één oogopslag zou kunnen veranderen, wat zou je dan veranderen?

Kris: «De nieuwe structuur. In plaats van die te vermoeilijken zou ik die eenvoudiger maken.»

Ik kan dat nu wel allemaal volgen, omdat ik er dagelijks middenin zit, maar voor de gewone student is dat niet te doen. Je moet maar eens op de website kijken naar het organigram van K.U.Leuven: hét toonbeeld van hoe het niet moet.»

Veto: Slaag je erin om regelmatig te slapen?

Kris: (beslist) «Nee! Ik leef een abnormaal ritme. Elke avond is er een Ekonomika-activiteit en als preses moet je daar sowieso naartoe gaan. Twee weken geleden doopten wij onze schachten: dat is drie dagen en nachten keihard

Als hij op het eind van de week een beursanalyse maakt, kleurt die nogal rood. Niet verwonderlijk. De hele week moet hij vergaderen, opkuisen, vrijen en vooral: pinten drinken. Les volgen en slapen is er helaas niet bij. De financieel-economische tijd van een Ekonomika-preses.

Dries De Smet & Ruben Lecok

werken. 's Morgens probeer ik dan wat uit te slapen, als dat kan. In het weekend kunnen het aantal uren dat ik bijslaap echt wel tellen.»

Veto: Moet een preses een goed voorbeeld stellen en stipt de lessen volgen?

Kris: «Bij ons niet. Economisten hebben niet de reputatie ijverige lesgevers te zijn. Als er op de faculteitsraad voorgesteld wordt om informatie in de les mee te delen, wordt er vanuit het proffenkorp gereageerd dat dit niet de beste manier is. De proffen aan onze faculteit hebben ook al lang in het snotje dat economisten niet wakker liggen van een gebroste les meer of minder. Ik heb dit jaar al een vijftal college-uren gevolgd. Het is trouwens ondoenbaar om veel lessen te volgen, als preses moet je overdag ofwel uitslapen ofwel van hot naar her lopen.»

Veto: Hoe reageerden je ouders en je vrienden op het preserschap?

Kris: «Mijn ouders waren er eigenlijk nog vrij gerust in. Mijn zus maakte enkele jaren geleden deel uit van het VTK-presidium. Ze was er vice-preses 'Bedrijfsrelaties', of zoiets. Ze hadden het thuis al eens meegemaakt. Toen is het goedgekomen, maar ze weten natuurlijk niet hoe het bij Ekonomika zit. En gelukkig maar (lacht). Ze hebben wel duidelijk gesteld dat ik er dit jaar door moet zijn. Dat is als preses geen eenvoudige opdracht. Wel is het zo dat als de blok aanbreekt, het presidium zich en bloc achter de studeertafel zet. In die periodes wordt er rechtlijnig gestreefd. Ik heb altijd al tweede zit gehad, maar dat zal vooral aan mij liggen.»

eerste pasjes in Leuven zette, kende ik hier niemand. En kijk eens waar ik nu sta.»

Gausscurve

Veto: Welke prestatie zou je liever doorschuiven?

Kris: «Na een zware zondagavond om negen uur in de ochtend naar de faculteitsraad gaan, dat botst af en toe eens met het nachtleven. Niet dat ik daar tegen mijn zin aanwezig ben. Maar sommige vergaderingen zijn echt wel saai. Nu goed, ik heb het gevoel dat ik op heel wat vergadering echt nodig ben, dus is het niet meer dan mijn plicht om daar present te tekenen.»

«Ik hoor wel eens de opmerking dat preses zijn lastig is omdat je steeds moet helpen opkuisen. Dat vind ik echter niet zo'n probleem. Laten we eerlijk zijn, als het presidium daarbij al niet zou helpen, wie dan wel? Overigens, dat werd zo langzaam een gewoonte: als comitélid help je ook telkens met het opruimen en als preses ga ik op datzelfde elan door. Het is trouwens zo dat je bij Ekonomika maar één jaar deel kan uitmaken van een presidium. Ik zit nu in mijn tweede jaar handelsingenieur, dus kan ik volgend jaar gerust wat uitblazen. Dan kan ik, om het in economische termen uit te drukken, consumeren in plaats van produceren.»

Veto: Maakt het verschil uit of de preses een man of een vrouw is?

Kris: «Een vrouw kan dat even goed als een man. Er worden natuurlijk wel andere klemtonen gelegd. Binnen Ekonomika hebben we daar niet zoveel ervaring mee. In de 74 jaren van Ekonomika stonden nog maar 1 of 2 vrouwen aan het hoofd. Toch is het niet zo dat Ekonomika een mannenbastion is. Ongeveer veertig procent van ons presidium is vrouwelijk.»

Veto: Wat is je limiet om zat te worden?

Kris: (weifelend) «Dat hangt van de voorgeschiedenis af. Als ik moe ben dan ligt die heel wat lager. Sinds mijn arriveren heeft die limiet een mooie Gausscurve doorlopen. In eerste kan was ik nog een braaf manneke. Een echt aantal kan ik er niet meer op plakken, maar laten we stellen dat het sindsdien exponentieel gestegen is. Na de vakantie kon ik er ook zo goed niet meer tegen, je voelt dat echt. Als ik Leuven verlaat, begin ik waarschijnlijk aan de tweede helft van de Gausscurve.»

«Op een cantus drinken we ongeveer een twintigtal pinten, als ik leid is dat wel iets minder. Maar na een cantus ben ik niet echt strontzat, want daarna volgt de opkuis en eventuele afbraak. Ik tel eigenlijk nooit het aantal pinten. In de Dulci, onze fakbar, werken we sinds de schachtenverkoop met zuipkaarten. Op het moment dat je die kaarten koopt, moet je een grote som op tafel leggen, maar als je een pintje aan het drinken bent, steekt dat zo nou niet meer: je ziet je centen niet vertrekken, hé.»

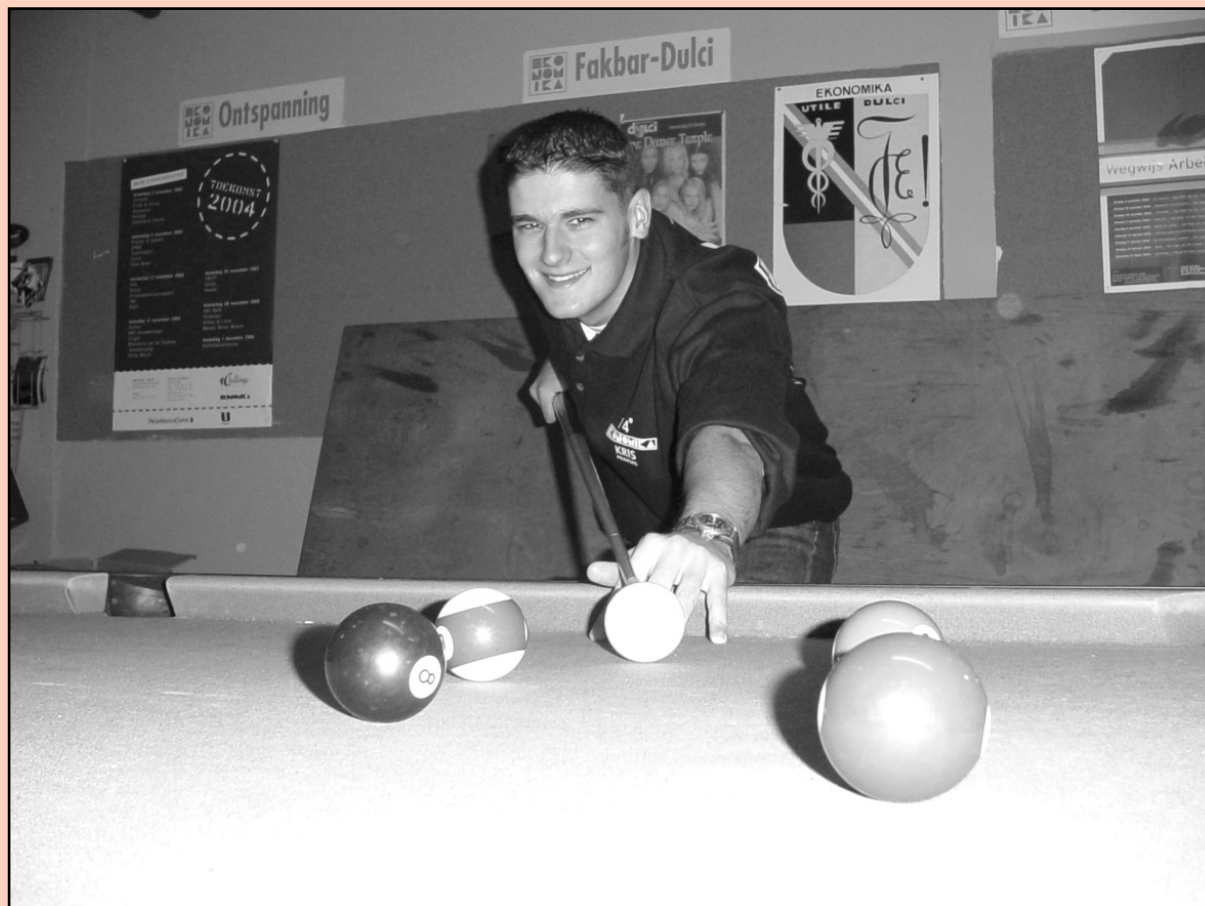
«Economisten hebben een reputatie wat drinken betreft. De presesdoop bij Ekonomika is een harde test op dat vlak. Daarbij moest ik een alfabet salamanderen, met niet altijd de lekkerste drankjes. De avond is begonnen met een cocktail Peroket en wat daar allemaal ingedraaid wordt, wil je echt niet weten. Soms speelt dat imago in ons nadeel. De Dulci kampte met een negatief

imago. Daarom proberen we onze activiteiten daar ook op het minder stevig drinkende publiek toe te spitsen. Een imagooverandering kan natuurlijk niet van vandaag op morgen. Maar met het imago van de economist als stevige drinker kan ik best leven.»

Veto: Op welke vraag wil je je collega's trakteren?

Kris: «Hoe vaak ben je in je studentencarrière ontwaakt op een plaats waar je dat niet had verwacht?»

<http://studenten.ekonomika.be>

“Het organigram van de K.U.Leuven is een toonbeeld van hoe het niet moet”

Mijn vrienden die niet in het presidium zitten, zie ik nog weinig. Ik kom uit Oost-Vlaanderen en ben een van de weinigen die naar Leuven getrokken is. Bijna al mijn vrienden zochten hun heil in het Gentse studentenleven. Op het eind van de week word ik geconfronteerd met het geld-is-op-syndroom. Bovendien ben ik dan te moe om in het weekend nog weg te gaan. Ik verwaarloos dus de mensen op het thuisfront. Ik zag mijn sociale contacten thuis steeds verder bergaf gaan. In Leuven daarentegen gingen die steil bergop. Toen ik als eerstekanner mijn

